

Giới thiệu Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ

Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ thuộc thể loại truyện teen lấy yếu tố xuyên không làm nền tảng để tạo nên một cốt truyện mới lạ thú vị khi kể về cô nàng cá tính kiêu ngạo Chi Vương. Một người xinh đẹp nhưng không xem ai ra gì, tuy vậy cô vẫn là một nữ doanh nhân thành đạt khiến nhiều người nể sợ.

Vừa bước vào công ty đã khiến không khí trầm lắng hẳn, những lão hồ ly lâu năm còn phải nhìn mặt cô để làm việc. Một con người lạnh lùng và khó gần. Là chị cả của một tổ chức hắc đạo lừng lẫy, được mọi người biết đến và đặt cho cái tên quái nữ. Nhưng vào một ngày đẹp trời, vì một lý do nhầm nhứ mà khiến cô xuyên không vào cuốn tiểu thuyết mình vừa đọc tối hôm qua thành nữ phụ xấu số.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cái quái gì thế này!!!, cô đường đường là Chi Vương kiêu ngạo trên giới thương trường, vừa bước vào công ty đã lập uy đến cả những lão hồ ly lâu năm còn phải nhìn mặt cô để làm việc. Là chị cả của Huyết một tổ chức hắc đạo lừng lẫy, được mọi người biết đến và đặt cho cô cái tên* khụ* quái nữ.

Cuộc sống của cô cứ theo một vòng tuần hoàn,

Công việc---> tiền -----> trạch nữ ----> công việc ---> tiền -----> trạch nữ ---->

.....

Vào một hôm đẹp trời trong xanh, gió mát cô nổi hứng chơi đại đó là ...chọc con chó pẹt- cò - gè ở nhà kế bên, bị nó dí vì lo không chịu nhìn đường trượt vô bụi ngã nhào xuống đất thế là hoa hoa lệ lệ đi vào dĩ vãng ,trước khi mất ý thức cô đã rút ra được bài học xương máu đó là đừng bao giờ chơi đại và luôn vứt rác đúng nơi quy định.

Khi mở mắt ra lần nữa cô phát hiện mình cư nhiên chưa chết mà lại xuyên không, xuyên thôi thì đã đành ít ra còn có thể phiêu du tự tại chơi đùa với thế giới này một chút, nhưng mà không piết cái vận đen đuổi gì mà Thiên lại cho nàng xuyên vào nữ phụ của cuốn truyện cầu huyết mà nàng vừa đọc vào tối qua.

Thôi xuyên cũng đã xuyên, ko thể trách móc được ai chỉ biết là số mình quá nhỏ, từ nay quyết chí kết thân với bạch liên hoa nữ chính, tránh xa nam chính nam phụ.

Ấy ấy nhưng mà ta có làm nên tội tình chi mà cái bọn hậu cung của nữ chính bạch liên hoa lại nhìn ta với ánh mắt kỳ quái làm như hận ko thể ăn tươi nuốt sống ta vậy, còn cả tiểu bạch thỏ nữ chính sao cứ bám ta như sam ko thể tách ra a~~.

Số ta thật là pi ai mà ai đó làm ơn vớt ta đi với huhu, nữ chính, nam chính, nam phụ làm ơn tha cho ta để ta được bình yên đi nga~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2

Trong một căn phòng một màu trắng toát được bày trí đơn giản,mùi thuốc toan thoảng khắp phòng, trên cái giường đặc trưng của bệnh viện hiện lên thân ảnh của một cô gái nhỏ, mái tóc bạch kim tự do buông thả trên ga giường, chỉ thấy cô có làn da trắng như tuyết, vẻ mặt có chút xanh xao. Trên gương mặt tưởng chừng như có thể bắn ra nước là đôi lông mày đậm xếp hàng đều đặn, lông mi cong dài như cánh bướm lâu lâu rung lên vài cái, sống mũi cao thẳng xinh xinh, đôi môi căng mọng như trái chín thính thoảng nhu nhu ra làm cho người khác nhìn vào chỉ muốn nuốt vào, cô khác gì một món bảo vật được ông trời điêu khắc tỉ mỉ. Cô vừa mang trên mình vẻ đẹp của thiên thần sa đọa xuống nhân gian, vừa yêu mị quyến rũ đến ngạt thở.

Bỗng đôi lông mi dài run run vài cái mở ra đôi mắt to tròn màu đỏ lung linh sâu thẳm như có thể giam cầm người nào đó khi nhìn vào nó, cô gái sau khi mở mắt ra cứ nhìn chằm chằm vào trần nhà màu trắng, khoảng 5' sau cô mới bật ngồi dậy lẩm bẩm một mình.

“Mình đang ở đâu đây, bệnh viện sao? Không lẽ có người qua đường tốt bụng đưa mình vào đây à, mà lại là phòng vip mới ghê chứ. Nếu biết là ai mình sẽ hậu tạ thật đáng hoàng, cũng tại mình hết ai bảo chơi đại làm gì còn nữa nếu không có vô bụi ở đó thì mình làm gì ngã được, nếu để cho cái bọn đàn em biết chắc mình đào cái lỗ chui xuống lun quá à, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi tính tiếp.”

Vừa bước vào nhà vệ sinh cô nhìn vào gương thấy một cô bé đẹp tuyệt sắc gương mặt có chút yếu ớt nhìn cô, cô quay đầu ra đằng sau không thấy ai, cô lại tiếp tục nhìn vào gương cô dơ tay lên chào.

“hi chào em”

Thân ảnh nhỏ đó cũng làm động tác y chạn cô, cô cười nó cũng cười, cô mếu nó cũng mếu. Và một sự thật không thể nào chối bỏ được là cái cô bé xinh đẹp đó là cô.

-----5' trôi qua aaaaa~-----

“AAAAAAA CÁI GIỀ THẾ NÀY???”

Sao 5 phút ngỡ ngàng cô dùng hết công lực sư tử rống của mình hết lên, và tình trạng ở những khu gần đó là... các vị bác sĩ đang uống cafe liền... phung hết cafe, các cô y tá tiêm thuốc cho bệnh nhân... tiêm nhầm chỗ, các vị bệnh nhân đang thư giãn... ngã nhào xuống đất, các sinh linh bé nhỏ đang ngủ thi... khóc òa,... và còn nhiều tình trạng tương tự liên tục diễn ra làm cho bệnh viện rồi thành một đoàn.(HB: một phút mặc niệm cho mọi người ???????)

Quay lại tác nhân gây hại của mọi sự việc.

“Tại sao chuyện này có thể xảy ra, tại sao, tại sao, tại sao, tại sao...”

Ngần lẩn tại sao...

“Hừ xuyên thôi mà có gì đâu phải lo lắng chỉ trách cái số mình quá cầu huyết haizz~ ,nào phấn chấn lên cùng lắm là làm lại từ đầu coi như là mình thay đổi một cuộc sống mới”

Cô tự lẩm bầm, tự an ủi mình

“nhưng tại sao mình lại xuyên thế này..., thôi thôi ta mặc kệ, đã tới đây rồi thì không làm bà cô già ế như lúc xưa với cái vẻ ngoài hoàng hảo này của mình thì của troai thoải mái, ôy mỹ nam, mỹ nữ, mỹ thực ta tới đây hắc hắc.”

Cô nằm bịch xuống đệm lẳng qua lẳng lại sao đó lại cười nham hiểm (HB)” tự kỉ như con trốn trại”/NB* lùm* “mẹ có vấn đề gì hừ mẹ”/HB” haha làm gì có làm gì có/ NB” vậy thì mẹ viết tiếp đi”/HB” haizz ko biết Ai là mẹ ai “).

Bỗng đầu cô đau như búa bổ một đoạn kí ức kỳ lạ như một cuộn phim tiếp diễn trong đầu cô, những tiếng cười, những nỗi đau, những sự mất mát và cả những tình thương ấm áp, nó cứ quần lấy cô cho cô cảm nhận được hết thấy mọi sự việc.

“đoạn ký ức đó là của cô bé này sao, tại sao lại đáng thương như vậy, nhưng ít ra còn có một vài người yêu thương cô bé thật lòng, cứ yên tâm đi cô bé ạ chị sẽ giúp em bảo vệ những người mà em yêu thương và chị sẽ bảo vệ luôn thân thể của em”

Cô nhắm mắt lại chân thành nói, rồi cô thấy có một luồng khí thoát ra khỏi người thân thể này, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều .

“chắc cô bé sẽ được hp vào kiếp sau, thân thể này ắt hẳn chịu nhiều đau thương rồi.”

Cô hồi tưởng lại ký ức hồi nãy, lúc còn nhỏ vì một vụ tai nạn để bảo vệ bé mà mẹ của bé đã hy sinh thân mình bao bọc lấy bé để bé ko bị tổn hại, sau khi mẹ mất ba và các anh của bé đều đổ lỗi cho bé vì bé mà vợ/mẹ của họ mới chết, với sự giế lạnh của gia đình từ một cô bé đáng yêu ngây thơ đã lột xác trở thành một cô bé kiêu ngạo bốc đồng để mong được họ qua tâm hay trách mắng nhưng nhận lại vẫn chỉ có sự ghẻ lạnh của họ, qua một thời gian ba cô đã đem một bé gái khác về nuôi họ chỉ yêu thương cô bé đó mà không thêm để ý đến cô, cô rất đau lòng trong một lần họ vắng nhà cô lỡ tay làm bị thương cô bé đó họ đã mắng cô không thương tiết và còn muốn đuổi cô ra khỏi nhà, gia gia biết chuyện đã đưa cô về nuôi ông cho cô tất cả những gì cô muốn, bù đắp những thương tổn mà những người cô gọi là gia đình rầy ra cho cô trong một lần sốt nặng cô bé chịu không nổi nhập viện và bấy giờ chính là cô trong thân xác Diệp Ngân Băng.

“haizz~ thật là bi ai a~ khổ giống y chang như nhân vật nữ phụ trong truyện mình mới đọc mấy hôm trước vậy lại còn giống tên mới ghê chứ...”

Bây giờ chỉ có một chữ để diễn tả cảm xúc của cô lúc này đó chính là chữ “ĐÓ”

“Shit!!! không thể nào haha chắc chỉ là nhầm lẫn thôi haha đúng vậy nhầm lẫn chắc rồi, những mà có cần nhầm lẫn y chang từng chi tiết như vậy không a~”

-----”3phút sau “-----

“AAAAA KHÔNG THỂ NÀO NHƯ VẬY ĐƯỢC AAAAAAA”

Và thế làm công tác sư tử rống lại một lần nữa bật chế độ on, những gì xảy ra ở các khu gần đó không cần nhìn cũng biết, quay lại căng phòng mang tên nguy hiểm

“có cần phải như vậy không a~ tại sao xuyên thôi thì đã đành, đằng này lại xuyên vào nữ phụ có vận mệnh bi thảm nhất thế này, thà làm đá lót đường cho nữ chủ bạch liên hoa thì còn tạm chấp nhận, hừ lần này lại mang danh nữ phụ mà làm đá cho nữ phụ khác đạp lên là cái vận gì đây a~ số của ta

thật là quá khổ rồi...a~~~ ôy~~~ bây giờ ta mới biết' chết vì buồn là cái chết tức tưởi' a~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiếm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

-----"hình trên là Diệp Ngân Băng lúc còn nhỏ a~~~"-----

Đã 2 ngày trôi qua, kể từ khi cô xuyên vào thân xác của nhân vật nữ phụ bi thảm này, ở bệnh viện cô chán tới sắp mọc meo, nhưng phải nói là cô được chăm sóc rất kỹ càng mặc dù chưa nhìn thấy được mặt của Gia Gia thân thể này nhưng cô biết chắc là ông ấy rất yêu thương chủ thân thể này, vì sao cô biết ư?... rất đơn giản,... vì chỉ cần nhìn số lượng của những người hầu, những vệ sĩ mà ông đưa tới đã vượt hơn 20 người rồi, đó là chưa kể những người chải tóc, nấu ăn, còn cả đút cho cô ăn, làm vệ vật cho cô a~~~... bọn họ thay phiên nhau ra ra vào vào trông rất là nhộn nhịp a~~~... làm cô đau mắt không thôi!!.

Cô thầm oán trong lòng.

“Vị gia gia này cũng thật là biết cách chịu đựng cháu gái a~~~ ông ấy làm như hận không thể đem toàn bộ người hầu đến bệnh viện để chăm sóc cho bảo bối của ông ta nga~~~ haizz~~~ đúng là số xui thật nha, chưa hết sốt mà phải đi khám thêm cái bệnh về mắt nữa không biết kiếp trước mình ăn ở như thế nào mà bây giờ lại ra như vậy nữa.”

Cô cứ ngồi đó nghĩ vu vơ, hồn bay về phương xa, bỗng cô nhớ tới một việc cần phải hỏi Trịnh thúc thúc (là quả gia của Diệp gia).

“Trịnh thúc “

Cô lớn tiếng gọi.

“Tiểu thư có gì cần sai bảo”

Đi tới là một người đã đứng tuổi, trên người mặc một bộ âu phục, gương mặt đeo một chiếc kính đúng kiểu quả gia, che đi cặp mắt chim ưng sắc bén, người khác nhìn vào đều đánh giá ông là một người rất nghiêm túc. Quả thật là ông rất nghiêm túc nhưng chỉ có những người bên cạnh ông mới biết ngoài nghiêm túc ra ông ấy là một người sống rất tình cảm, rất quan tâm đến mọi người, cho nên hầu hết ai ai cũng luôn kính trọng, kính nể và quý mến ông.

“Con đã nói là thúc đừng kêu con là tiểu thư rồi mà, thúc cứ gọi là Băng nhi là được.”

Cô nũng nịu lên tiếng.

“Nhưng...”

Trịnh thúc chưa kịp nói hết đã bị cô cắt ngang.

“không nhưng gì hết con đã nói rồi thúc cũng giống như người nhà của con vậy, ngoài gia gia và những người trong nhà ra thì thúc chính là người luôn luôn ở bên con quan tâm con, động viên con những lúc con tuyệt vọng nhất, cho nên thúc không cần phải ái ngại”

Cô nói ra một hơi, thật sự thì đây chính là những lời nói từ đáy lòng của thân chủ này muốn nói những vì không biết biểu lộ như thế nào cho nên luôn để nó ở trong lòng không chịu nói ra.

“mà Trịnh thúc khi nào gia gia mới về thăm con vậy?”

Cô hỏi Trịnh thúc.

“Thúc vừa mới gọi điện cho lão gia, ngài ấy nói đang cố gắng sắp xếp công việc để về thăm con.”

“À vậy sao “

Cô nói giọng có chút tiếc nuối, nhưng nghĩ đến việc ông đang vất vả để sắp xếp công việc về thăm cô thì cô vui vẻ trở lại.

“Thúc cứ nói lại với gia gia con là cứ từ từ cũng được con chờ được mà, và kêu ông đừng nên quá sức sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Cô không muốn trực tiếp gọi cho ông vì sợ ông nhớ cô rồi lo nhanh công việc để về thăm cô, như vậy sẽ rất mệt mà cô thì không muốn làm cho người mà mình kính mến phải mệt mỏi.

“ừm thúc sẽ nói lại “

“ coi bộ bảo bối của ta cũng rất quan tâm tới ta ha”

Bỗng một giọng nói trầm trầm truyền vào trong phòng tiếp theo sau đó là một thân ảnh của một người đàn ông đã qua ngũ tuần xuất hiện.

Cô nhìn ra ngoài cửa đánh giá thân ảnh đó, chỉ thấy dáng người ông hơi gầy, có một gương mặt đầy cương nghị đôi mắt sắc bén lão luyện của một người trên thương trường lâu năm, mặc dù mặt của ông đã có vài nếp nhăn nhưng cũng không dấu nổi vẻ đẹp lão của ông ắt hẳn lúc còn trẻ ông đã rất được con gái yêu mến. Bây giờ ông đang nhìn cô rất ôn nhu, cô cũng nhìn ông, nhớ lại những hình ảnh của một người ông luôn bảo vệ, yêu thương, nuông chiều cháu gái hết mực làm cho cô cảm thấy rất ấm áp.

Mắt cô có chút ướt ướt giọng khàn khàn gọi.

“ Gia Gia người... đã về “

Ông đi lại chỗ cô ôm cô vào lòng dịu nhẹ nói.

“ ân bảo bối của ta, ta về rồi đây, ta mới đi có mấy ngày mà nhớ ta tới như vậy rồi sao ta cũng rất nhớ con a~~ ta thật xin lỗi con con bị bệnh mà ta lại không về sớm được, nào để ta xem trán của cháu cũng bớt nóng là ta yên tâm rồi.”

Cô cũng ôm ông cảm nhận được sự ấm áp từ ông cô rất hạnh phúc, cô nhẹ nhẹ nói .

“ gia gia đừng lo, Băng nhi đã khoẻ rất nhiều rồi mà, nếu không tin Băng nhi nhảy cho ông xem “

Cô chuẩn bị đứng dậy và nhảy thì bị ông nắm lại mất(yêu).

“ thôi thôi ta tin con là được chứ gì, hừm lão già này đã tới tuổi rồi con mà nhảy làm sao ta đỡ được thật là, lỡ con mà nhảy té nữa thì làm sao chẳng phải làm cho lão già như ta đây lo cho con thêm sao.”

Cô cười hi hi nũng nịu nói

“ Băng nhi biết là gia gia thương Băng nhi nhất mà”

Ông cũng cười hiền hậu nhìn cô

“ mà gia gia con có điều muốn hỏi người từ lâu rồi, gia gia ... vì sao gia gia lại... tốt với Băng nhi như vậy người không hận Băng nhi sao.”

Cô ngập ngừng hỏi ông.

“ cháu gái ngọc của ta, làm sao mà ta lại hận cháu được, dù cho tất cả mọi người rời bỏ cháu thì lão già này vẫn sẽ luôn bên cháu, vì cháu là con của con gái ta và là đứa cháu bảo bối của ta.”

Ông nghiêm túc nói

“ gia gia con biết là người rất thương yêu con và con cũng rất yêu quý người nữa vì trên đời này chỉ có mình người là người thân của con, à không còn có Trịnh thúc và mọi người nữa và vẫn còn có mẹ trên thiên đường vẫn lun lun ở bên con, bảo bọc cho con đúng không gia gia.”

Cô ghen ngào nói.

“ ừm cháu gái của ta con biết được như vậy là tốt rồi, nào nằm xuống nghỉ ngơi đi ta sẽ về nhà sắp xếp đồ và mang đồ ăn lên cho cháu “

“ Vâng gia gia”

Cô cười ngọt ngào với ông ,sau đó chiếm vào giường ngủ, đó sẽ là giấc ngủ bình yên và hạnh phúc nhất của cô sau bao nhiêu năm.

Hết a~~~ □□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

----Hình trên là Ngân Băng lúc lớn a~~~~-----

Cô đã ở bệnh viện này đóng cọc hơn một tuần rồi, mỗi ngày gia gia đều tới thăm cô đều đặn làm cho cô vui vẻ không thôi, nhưng cô vui vẻ không có nghĩa là cô muốn nằm lì ở bệnh viện này a~~~, cô luôn tự hỏi tại sao chỉ có bị sốt một chút thôi mà lại bị bắt nằm bệnh viện tận hơn một tuần nga~~

Cho nên mỗi lần gia gia tới đều nghe câu đầu tiên mà cô nói là 'gia gia khi nào thì con mới được xuất viện '

Và trả lời cô cũng chỉ có một câu quen thuộc ' con còn yếu lắm chưa xuất viện được đâu' đúng là cô rất yếu a~~~, yếu tới nỗi có thể bê luôn cả một cục tạ nặng 50kg a~~~ mỗi lần muốn cãi lại thì quay qua thấy vẻ mặt đầy lo lắng của ông làm cô không nói được lời nào, thế là cô đành ngậm bồ hòn mà câm nín. Cô còn nghe ông nói hôm nay sẽ kêu một vị bác sĩ đặc biệt tới khám riêng cho cô, cô đã kêu là không cần mà ông cứ nhất quyết bắt cô nghe lời cho bằng được, làm cô đau đầu không thôi.

Cô đang suy nghĩ về rất nhiều vấn đề về chuyện cô xuyên qua, liệu cô sẽ làm tốt được vai trò là sẽ bảo vệ được người thân của cô bé này không, liệu họ sẽ làm gì khi biết cô chứa bé bỏng của họ không còn nữa mà thay vào đó là một người hoàn toàn xa lạ và còn nhiều vấn đề mà cô khó nói, bỗng cô nghe một tiếng 'cạch' cửa mở ra, cô nhìn theo hướng cửa. Ngoài cửa bước vào là một người con trai khoảng chừng 22 tuổi có vẻ ngoài rất yêu mị, trên thân hình đầy cuống hút đang mặc một chiếc áo blouse màu trắng, khuôn mặt như được điêu khắc tỳ nị, lông mày rậm, đôi mắt hẹp dài cộng với đồng tử màu tím tro âm trầm có chút tàn ác cũng đang đánh giá cô, sống mũi cao, môi mỏng đầy dụ tình đang mỉm cười đúng chuẩn của một vị bác sĩ, phải nói anh mang trên mình một vẻ đẹp tuyệt sắc, mặc dù cô không phải sắc nữ những cũng phải ngơ ra một chút.

Trong khi cô đánh giá anh thì anh cũng đang nhìn cô mà đánh giá, anh chỉ thấy trên chiếc giường của bệnh viện bây giờ đang hiện diện một cô gái nhỏ, cô thoát nhìn có khoảng 16,17 tuổi, mái tóc bạch kim tự do xòa tung, thân hình đầy quyến rũ mặc trên mình bộ đồ ngủ mỏng manh, đôi mắt màu đỏ rượu nhìn anh có chút ngây ngốc, sống mũi cao nhỏ nhỏ, đôi môi đỏ mọng hơi chu chu làm cho anh chỉ muốn cắn vào, bây giờ cô đang ngồi dựa vào thành giường ánh nắng từ khe cửa sổ chiếu vào làm cho cô giống như một thiên thần lạc lối, phải nói cô ngồi đây mọi cảnh vật xung quanh như mờ dần làm cho người ta hô hấp không thông. Anh đi chuyển bước chân tới gần cô người cuối thấp xuống sát lại khuôn mặt đang ngây ngốc của cô mở miệng ra phung ra vài câu.

“ sao em thấy ta rất đẹp sao “

Cô có hơi giật mình nhưng dường như thấy cái gì đó cô thoáng cong cong khóe miệng giả hoạt sau đó vờ như ngượng ngùng quay đầu sang một bên nhẹ nhàng nói.

“ ần rất... rất đẹp “

Anh thấy cô như vậy thoáng nghĩ 'hừm lại một con thỏ nhỏ trúng chiêu' những câu sau của cô làm anh lập tức hóa đá.

“ Đẹp nhất chính là sợi mi còn dính trên răng của anh a~~~ có muốn tôi chụp cho một tấm ảnh đem vào bảo tàng trưng không nha~~~”

Nghe câu đó xong anh lập tức chạy ra ngoài, còn cô thì nằm trên giường cười lăn cười bò, sau đó lấy tay quẹt mũi nói.

“ Hừ cho đáng đời tên bác sĩ siêu tự kỷ “

-----' 5 phút sau '-----

Anh quay lại vẫn giữ trên môi nụ cười tỏa nắng khắp mọi nơi và vẫn bị cô xía xói như lúc đầu.

“ Anh tính giới thiệu kem đánh răng hay sao mà cứ thấy anh cười hoài vậy không thấy môi miệng à”

anh nghe xong câu đó trên đầu như có một đàn quạ bay qua, trên trán lập tức nổi vài vạch hắc tuyến, nhưng anh cứ cố gắng giữ bình tĩnh nói chuyện với cô.

“Xin chào em tôi là bác sĩ riêng của em tôi là Liệt Vân Phong “

Cô thấy mặt anh có vẻ hơi nhăn nhó lại khi nói chuyện với cô, cô quan tâm hỏi han anh.

“ Uy Liệt Dương Dương bộ anh bị tào bôn hay sao vậy mà mặt lại nhăn như thế kia, xem kìa, xem kìa chắc là sắp chiếu không nổi rồi a~~~ nào mau mau đi đi a~~~ không là sẽ không xong đâu a~~~”

Bỗng anh xoay người bỏ ra khỏi cửa, trước khi đóng cửa còn không quên bỏ thêm một câu

“ tôi tên là Liệt Vân Phong chứ không phải Liệt Dương Dương, còn nữa em cứ chờ đó em sẽ không thoát khỏi tôi đâu”

Vì cô đang cười một trận sáng khoái nên không mấy để ý tới những lời của anh, bỗng nhớ lại cái gì đó sai sai.

“ Liệt... Liệt... Vân Phong, không phải chứ cư nhiên là nam chính trong giảng hậu cung của nữ chủ aaaaaa~~~

Không thể nào a~~~ cuộc sống bình yên của ta mà trở lại đây đi a~~~.”

Vì do quá sốc nên cô trụ tiếp ngắt đi.

Sau khi anh bước ra khỏi cửa anh lăm lăm

“tiểu yêu tình em hảo thủ vị nga~~~ chớ đó tôi sẽ không tha cho em đâu,em hãy hảo hảo mà chớ trừng phạt đi”

Rồi anh đút tay vào túi quần bỏ đi

Từ nay bác đầu cho một chuỗi sự việc vô không tồn tại, trò chơi được gọi là định mệnh cũng đã không ngừng dịch chuyển, liệu mọi số phận sẽ đến được với nhau.

The End.□□□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

----- Anh bác sĩ a~~~~-----

Sau những ngày vất vả nài nỉ, ăn dạ thậm chí là dùng hăm dọa cuối cùng cô cũng được gia gia chấp thuận cho xuất viện về nhà, chứ nếu cô còn ở đây thêm ngày nào nữa chắc cô sống không nổi!!!, cũng tại cái tên Liệt Dương Dương đó nếu không phải hắn nói với gia gia cô còn chưa xuất viện được phải kiểm tra thêm thì giờ này cô đâu phải bày ra đây đủ chiêu trò,tốn bao nhiêu mồ hôi và nước mắt, tốn bao nhiêu tài diễn xuất ,mới được ông khó khăn gật đầu đồng ý cho về nhà, nhắc tới những ngày qua ở bệnh viện thật là một cực hình như trong địa ngục.

Hắn mỗi ngày rất chi là tích cực khám bệnh cho cô a~~~~ chỉ cần nhớ tới là cô không giám nghĩ nữa a~~~~

----- tua về quá khứ mấy ngày trước ----- Ngày thứ nhất.

Cô đang thưởng thức món cạnh hăm do chính tay gia gia nấu định bỏ vào mồm thưởng thức hưởng vị của hạnh phúc thì...

* Rầm... phụt... xoảng... *(chú thích: cô đang định đưa muỗn cạnh vào miệng thì cánh cửa mở toan làm cô giật mình phung hết canh và làm rớt tô canh xuống đất (@.@)!).

Cô đưa mắt rung rung nủi tiếc nhìn chén canh vỡ nát,rồi lại lia mắt sang cái người gây họa, vẫn chỉ thấy cái nụ cười quân cáo kem đánh răng trắng sáng tỏa nắng trước mặt,cô lấy tay che mắt thẳm thàng sô mình thật đen đui, nhưng đó chưa phải kết thúc hắn nói một câu làm cô trực tiếp đơ.

“bác đầu từ hôm nay sức khỏe của em là do tôi quản, ông của em đã tự tay chỉ định cho tôi nên em không cần phải thắc mắc và bác đầu từ bây giờ tôi sẽ khám bệnh cho em và em chuẩn bị theo tôi để khám bệnh đi.”

“Ồ... M... Guốt...”

Cô chỉ kịp cảm thán một câu đã bị hắn lôi xềnh xệch như một con thú nhồi bông và vĩnh biệt với những ngày tháng bình yên.

----- Ngày thứ 2-----

“Hủ hà baby à đến giờ chăm sóc sức khỏe rồi mau đi a~~~~”

Vâng cô bây giờ chính là không thể nào diễn tả được cảm xúc lúc này, và lại một lần nữa được đem đi điều trị đặc biệt a~~~~

----- Ngày thứ 3 a~~~~-----

“*ta đan* Băng nhi nga~~~~ xem xem vị thần đẹp troai soái ca (HB:“ mới có nhui gái iu” □□) nào đến đưa em đi đến thiên đàng a~~~~”

Vì đã rút kinh nghiệm từ những ngày trước nên cô đã chuẩn bị kỹ càng, cô lòi từ gầm giường ra một cái thau sắc, dờ nẹm ra lấy cái hột quẹt và một đồng giấy tiền dola* khực* âm phủ.

Cô rất tự nhiên bật hột quẹt lên, đốt đồng giấy tiền bỏ vào thau sắc, cô bước xuống giường và quỳ xuống chắm tay lại và đập đầu vừa nói.

“xuyt xuyt cô hồn dạ quý phương nào mau mau đi chỗ khác chơi a~~~~, mặc dù ta không nhớ ngày cúng cô hồn là ngày nào nhưng ta đã đốt tiền thì người mau mau đi đi a~~~~ đừng ở đây phá ta nữa.”

Hắn đứng một bên thu hết động tác của cô vào mắt, trên đầu như có một đàng quạ làm ồ, uy hắn cư nhiên giống như cô hồn a~~~~ hắn mặt lạnh nói.

“hảo, hảo em nói ta giống cô hồn vậy ta sẽ cho em biết thế nào là đau khổ, hôm nay khám gấp đôi và không cho em ăn vặt nữa.”

“Uy a~~~ ta không muốn... ta không muốn...”

Cô chưa kịp nói hết đã bị vát đi mất

Và những ngày kế tiếp là những chuỗi sự việc là cho cô ăn không ngon ngủ không yên a~~~, không phải là cô không muốn nói với gia gia nhưng mỗi lần nói là không biết hẳn dùng phép thuật gì làm cho gia gia lập tức về phe hẳn, thiên quá bất công a~~~ Đây là sự khác biệt giữa nam chính và nữ phụ sao a~~~ (Thiên:“ thấy con cũng tội mà thôi cũng kệ □□”)

----- quay lại hiện thực -----

“hê dù sao cũng được về rồi a~~~ xếp đồ xong rồi ra xe thôi gia gia chắc đang đợi mình”

Cô hí ha hí hửng chạy ra khỏi bệnh viện, sẵn tiện ghé qua phòng của mấy ông bác, mấy bạn nhỏ để chào tạm biệt, nhờ có họ mà ở bệnh viện cô không quá nhàm chán. À mà nói mới nhớ mặc dù cái tên Liệt Dương Dương kia luôn kiểm soát để hành hạ cô nhưng cũng phải chào hẳn một tiếng chứ nhỉ, mặt dù đang nghi có nên tới chào hay không chân không biết từ khi nào đã bước tới trước cửa phòng của hẳn, cô không gõ cửa mà chỉ mở hé thò đầu vào nhìn bên trong. Chỉ thấy một chàng trai đẹp như trong tranh đang nghiêm túc làm việc, cô chợt lóe cảm thán quá là nam chính luôn có hào quang bao quanh a~~~ tới cả làm việc cũng đẹp như vậy nữa, như vậy mới chính là nam chính yêu mị, lãnh khốc trong cuốn truyện chứ, vậy thì tại sao cứ mỗi lần thấy cô là hẳn cứ như sát thần đòi mạng người như vậy nga~~~ cô có làm gì quá đáng đâu, chỉ có gọi tên hẳn khác lạ một chút, lâu lâu thì bỏ một chút thuốc sổ vào thức ăn của hẳn thôi chứ có làm gì quá đáng đâu(HB:“ quá là không quá đáng □□”). Cô đang lơ ngơ suy nghĩ thì một thân ảnh tiến tới, hẳn khum người xuống che đi hết ánh nắng chiếu vào cô, thổi gió vào tay cô nói.

“A baby à em sắp đi rồi sao, tôi sẽ rất nhớ em a~~~”

Cô giật mình theo phản xạ lùi ra sau, hẳn thấy cô tránh xa mình thì hơi nhủu mày những nhanh chóng trở lại bình thường

“tôi... tôi tới đây là để tạm biệt anh cảm ơn anh trong thời gia qua đã chăm sóc tôi rất tận tình.”

”Em biết vậy là tốt rồi“

“vậy chào cũng đã chào bây giờ tôi đi đây“

Cô nói xong quay mặt bỏ đi, hẳn đằng sau nhìn theo cô mỉm cười lầm bầm

“sẽ nhanh thôi ta sẽ gặp lại, tôi đã nói rồi em không thoát khỏi tôi đâu baby của tôi à.”

Cô ra khỏi bệnh viện quay lại nhìn nó thêm một lần nữa thăm nghĩ trong lòng' sao tự nhiên nhìn mày làm tao ngứa mắt quá ước gì tao đốt được mày nhỉ nhưng cái ý nghĩ này nhanh chóng bị cô quăn qua đầu vì nó là bệnh viện của nam chính a~~~ Cô không muốn dính thêm rắc rối đâu bị tên Liệt Dương Dương kia hành hạ là đã đủ lắm rồi bây giờ cô phải phấn đấu để sống được một cuộc sống bình yên a~~~

“làm gì mà ngờ ra vậy Băng nhi mau mau lên xe đi con trời nắng lắm”

“dạ con lên liền”

Cô leo lên xe chuẩn bị về với ngôi nhà của thân chủ này.

Xe quay bánh cũng giống như trò chơi định mệnh đã xoay vòng.

--- Ta xin lỗi vì ra chap mới hơi trễ, sự thật là ta vào học rồi, sẽ rất ít thời gian rảnh cho nên ta cũng ko biết khi nào ta sẽ đăng chương tiếp theo a~~~ cầu cmt.----□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiếm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

----Hình trên là phòng của chế Băng a~~~~~ Thật sự thì ta muốn kiếm hình nhà a~~~ mà tìm mãi chả thấy nên đành phải ngấm ngủi viết thôi, sao số ta khổ thế này đã lười rồi mà còn gặp phải cái cảnh này, ta thật là bi ai □□. Vào truyện thôi ahhi.

Qua 8phút đồng hồ cuối cùng xe đã lăn bánh về tới nhà, cô đang nghĩ không biết nó sẽ ra sao vì ký ức của thân chủ này cũng không được rõ cho lắm, cô nhìn ra cửa xe trước mặt cô là một cảnh tượng cũng khiến cô có chút bàng hoàng. Cô cũng không ngờ là gia cảnh của gia gia này lại quyền lực như vậy, nhìn xem nó còn to hơn căn biệt thự lúc trước của cô gấp cả mấy lần chứ không phải chơi, nhìn cánh cửa bên ngoài thôi cũng đã thấy thể hiện được

phong cách uy nghiêm, xe lăn bánh chạy vào trong, chỉ thấy ven đường được trồng rất nhiều hoa cỏ được cắt tỉa tỉ mỉ trông thật đẹp mắt, hai hàng người hầu, vệ sĩ nghiêm túc đứng ở hai bên cúi đầu chào lễ phép. Khi cô bước khỏi xe ngược nhìn căn biệt thự, à không phải gọi là một lâu đài mới đúng vì nó to và đẹp như chuyện cổ tích thế kia mà, cô đang còn lơ mơ thì nghe giọng hối thúc của gia gia.

“Nè Băng nhi à con còn đứng đó làm gì con ngắm cái vậy, chả phải là con ngắm tới chán rồi sao.”

Cô hoảng hồn lại sợ ông có phát hiện điểm khác biệt của cô, cô cười nhẹ nói.

“À chỉ là lâu rồi còn chưa được về nhà nên con muốn ngắm nó một chút thôi mà gia gia.”

“Ukm ngắm đủ rồi thì vào nhà thôi con, ở ngoài còn nắng lắm, con mới khỏi bệnh phải biết giữ gìn sức khỏe.”

“Dạ vâng con biết rồi mà gia gia.”

Cô theo ông vào trong đi dọc theo hành lang, mặc dù cô có vẻ bình thường nhưng mà thật ra cô đang cảm thán trong lòng a~~ từ món nhỏ cho tới món to, không phải có một không hai thì là đồ cổ quý hiếm, từng món từng món một được điêu khắc tinh xảo và đặc biệt là có giá trị liên thành nga~~ nếu đem đại một món nào trong đây đi bán thì đảm bảo sẽ phát tài a~~ nghĩ tới đây cô hai mắt sáng rực chỉ thiếu là chưa nhào vô ôm lấy bỏ vào lòng thôi. (HB: “đẹp toi đầu cũng mặc kệ chủ yếu là vì tiền thôi a~~ □).

Đi đến ghế sôpha được làm bằng chất liệu mềm mại thoải mái, cô ngồi xuống một cái bịch, thoải mái hưởng thụ lúc trước cô ngoài cộng việc ra thì rất ít tự chăm lo cho bản thân mình bây giờ là tới lúc thoải mái hưởng thụ a~~. Gia gia cũng ngồi xuống đối diện cô mỉm cười nói.

“Haizz con thật là phải biết giữ ý tứ một chút, là con gái mà.”

“Ân con biết rồi mà gia gai, mà cần gì ý tứ khi ở nhà cơ chứ chỉ cần con luôn ngoan ngoãn nghe lời người và chăm sóc người là được rồi mà.”

Cô nũng nịu chu chu miệng nói.

“Ukm biết vậy là tốt rồi, Băng nhi của ông lớn rồi nên suy nghĩ cũng trưởng thành hơn rồi, làm cho ông già này cũng bớt lo lắng cho con hơn.”

Cô và ông ngồi nói chuyện vui vẻ, mọi người đều cười ảm áp khung cảnh cũng giống như một gia đình, cô nhớ tới việc cần xin phép ông cô nói.

“Gia gia à con có chuyện này muốn nói với người.”

“Có gì con cứ nói đi ta nghe.”

“Dạ con muốn xin gia gia đăng ký nhập học giùm con dù sao con cũng muốn tới trường cho có bạn bè, chứ cứ học ở nhà riết con cũng chán.”

“Trường chuyện gì thì ra là vậy thôi được nếu con muốn, ta sẽ đăng ký vào trường DayLy cho con học.”

“hà Đè Lí~~ thôi gia gia trường khác có được hay không”

Cô nũng nịu nói, có ngu cô mới vào đó học, trong cái trường đó nữ chính theo học mà có nữ chính rồi thì sẽ chắc chắn có nam chính, nam phụ mà có nam chính thì sẽ kéo theo nữ phụ, làm sao mà một kẻ qua đường như cô dám vào đó nếu không phải buồn chết thì chính là áp lực mà chết a~~.

“Hừm sao vậy trường đó là trường thích hợp nhất với con rồi con còn muốn đòi trường nào nữa, nếu con không vào đó học thì làm sao kế thừa sản nghiệp của ta, bộ con còn muốn ta mệt mỏi thêm sao, conbla....bla....

Sau khi cô ngồi nghe một bài thuyết trình dài ngoằn ngoằn của ông, ông chốt câu cuối làm cô vui vẻ.

“Thôi được rồi con muốn chuyển trường cũng được.”

“Oa thật sao cảm ơn gia gia.”

Cô vui vẻ hét lên những mà.

“Không ta chỉ đùa thôi con vẫn phải học trường Đè Lí~~.”

Chính câu nói đó làm cô ngã nhào xuống đất, mọi người cũng cười xòa vì chưa bao giờ thấy ông chủ giỡn như vậy, cô đứng dậy mắt giật giật nhìn ông nghĩ 'gia gia ông tính làm người đang ông lớn tuổi max lấy của năm sao'. Ông thấy cô nhìn mình không nói lên lời, ông còn rất phối hợp lấy tay hất tóc vênh mặt lên trời(HB: cái này gọi là ông nào cháu này đây sao □)nói.

“Hừm còn đứng đây làm gì không mau lên phòng tắm rửa rồi xuống ăn cơm, bộ con còn muốn ta kêu người tới vác con đi sao.”

Mọi người lại tiếp tục cười lên, cô thì đen mặt, xiu xiu vẹo vẹo nhấc chân lên phòng vừa đi vừa nói lẩm bẩm.

“Đây là nhà sao hảo kỳ lạ và còn rất ảm áp...”

Hết a~~~~≡≡

Chương này ngắn quá nên ta sẽ ra chap mới trong 2 ngày nữa a~~ cầu cmt □

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Cô lê chân bước trên cái hành lang rộng và dài, mỗi bước cô đi qua đều là những kí ức xa lạ mờ ảo, cô cũng không thể thấy rõ được hình ảnh, nhưng tiếng nói thì rất to.

----- Ta là phần cánh tuyến giọng nói a~~~~-----.

Trên cái hành lang thẳng tắp, đôi chân bé nhỏ của một cô bé cứ loắt thoắt chạy không ngừng nghỉ, phía sau là một vị lão gia đã đứng tuổi chạy theo sau, ông vừa chạy vừa la.

“Uy ôi bảo bối, bảo bối của ông chạy từ từ thôi.”

Và đúng như ông nghĩ cô bé mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

“Huhu gia gia Băng nhi đau a~~~”.

“Đã bảo rồi mà, hừ tiểu ngọc tử nào để ta xem* phù * sao rồi hết đau rồi phải không?”.

“Ân gia gia là tuyệt vời nhất, lúc trước khi con té mẹ cũng thôi cho con giống như vậy.”

Sau khi nói xong cô bé chỉ gục đầu xuống đất không nói gì, ông giơ tay lên muốn nói gì đó nhưng lại thôi, từ đằng xa một vị quản gia bước tới, thấy không khí không ổn nên mở miệng lên tiếng.

“Thưa lão gia, tiểu thư giờ cơm tối rồi mời 2 người xuống ăn cơm.”

Thấy vắng không có ai lên tiếng liền nói tiếp.

“hôm nay có món mà tiểu thư thích nhất đó nhưng cô không ăn thì tôi sẽ cho tiểu Khẩu(thức cưng củaNB) ăn vậy.”

Vốn là một đứa trẻ những gì nói ra sẽ quên rất nhanh, cô liền lên tiếng.

“Oaa không được đâu, tiểu Khẩu rất ham ăn, nó sẽ ăn hết của con, gia gia mau, mau lên mau xuống dưới ăn cơm thôi.”

Ông chỉ biết lắc đầu, bế cô lên, sau khi đi xuống còn không quên gật đầu nhẹ với Trịnh thúc thay lời cảm ơn.

.....

----- ta là dây phân cách kết thúc hồi ức a~~~~-----

Vì đang lo suy nghĩ cô không biết từ khi nào đã đi tới trước cửa phòng thân chủ này.

Cô mở cửa bước vào, trước mắt cô là một căn phòng rất rộng rãi có vẻ rất rộng rãi trang trí đẹp mắt, cô thầm suy nghĩ cũng may là không phải những căn phòng thảm họa của những nữ phụ được miêu tả trong các truyện', cô đi quanh căn phòng ngắm ngía mọi thứ, cô tới trước bàn trang điểm mở hộp tủ ra xem xem trong đó có gì có thể giúp cô không.

xoạt

Cô mở nó ra, điều làm cô bất ngờ là trong đó không phải đựng phấn, đồ trang điểm, bất cứ thứ gì mà trong đó là chứa toàn những lá thư được xếp có trình tự và ngăn nắp, và nó cũng gửi cho một người đó là..... Mẹ

-----ngày xx tháng xx năm xx-----

' Mẹ à đã được gần 3 năm mẹ rời bỏ con, cho tới bây giờ Băng nhi không thể nào tin, không thể nào tin được là mẹ bỏ rơi con một mình ở đây, ở đây con rất cô đơn, papa và các anh đều nói con là một đứa không nên có trên cõi đời này vì con mà mẹ mới chết, là vậy thật sao hả mẹ?, là do con!, là do con sao?!, con rất mệt mỏi vì những ngày qua nếu được Băng nhi cũng muốn lên thiên đường với mẹ. Có lẽ là do cuộc sống này quá đau khổ làm cho con trưởng thành hơn chăng?, hôm nay cũng như mọi hôm papa và các anh cũng không nói gì với con xem con như không khí, mẹ à liệu nếu như Băng nhi

trở thành một đứa trẻ hư đốn hơn thì họ sẽ qua tâm tới con không?.'----- ngày xx tháng xx năm xx-----

' Mẹ à chắc có lẽ cách của con không thành công rồi vì dù con có quậy phá tới đâu họ cũng chẳng quan tâm, không biết vì sao tim của Băng nhi rất đau như mẹ à, mẹ yên tâm đi mạng này của con là mẹ hy sinh để cứu được, Băng nhi sẽ vượt qua tất cả mà, con yêu mẹ chúc mẹ ngủ ngon.'

----- ngày xx tháng xx năm xx -----

'Mẹ ơi ngày hôm nay họ đưa một cô bé khác về nhà, bạn ấy rất xinh nhưng sao con thấy khó chịu quá, liệu bạn ấy sẽ thay thế Băng nhi sao, con không chấp nhận dù họ có ghét con như thế nào con cũng chịu nhưng con rất muốn ở bên họ, làm sao đây mẹ ơi..'

----- ngày xx tháng xx năm xx -----

' mẹ ơi, mẹ ơi Băng nhi đã lỡ làm bạn ấy bị té, và cũng là lần đầu tiên Băng nhi bị họ mắng, tại sao?, tại sao? lại như vậy chứ họ nói không cần Băng nhi nữa Băng nhi phải làm sao đây, mẹ à mẹ có thể nào đem Băng nhi đi cùng không, Băng nhi thật sự là không chịu được nữa....'

----- Ngày xx tháng xx năm xx -----

' mẹ à bây giờ Băng nhi đang ở nhà của ông, Băng nhi rất vui ở đây ai ai cũng qua tâm Băng nhi, họ luôn yêu thương Băng nhi, Băng nhi thật sự rất vui, như Băng nhi thật sự cũng rất đau,nếu có ai đó hỏi Băng nhi có hận bọn họ không?, Băng nhi sẽ trả lời là có,làm sao mà Băng nhi lại không hận bọn họ được chứ, Băng nhi rất hận nhưng Băng nhi biết từ lúc họ rời bỏ Băng nhi, Băng nhi và họ đã mãi mãi không là gì của nhau nữa rồi ,coi như bao năm qua chịu đựng sự lạnh của họ cũng không phải là vô ích, mẹ sẽ ủng hộ Băng nhi mà phải không?!.'

.....

Từ dòng chữ, từng chữ viết ghi sâu trên giấy, mỗi lá thư đều có dấu thấm ướt của nước mắt,ác hắc trong mỗi lần viết thư cô bé đều phải nuốt mọi buồn phiền mọi mệt mỏi, mọi khổ đau mà cô bé trải qua, cô ôm những lá thư vào trong lòng, một giọt, hai giọt cứ thế nước mắt của cô tuông rơi cô khóc không phải vì lòng thương hại cho cô bé, mà cô khóc vì sự cảm thông, ở cái thế giới kia lúc trước cô không phải là không có cha có mẹ như người ta, cô cũng có chứ nhưng vào một ngày nọ cái ngày mà người ta gọi là định mệnh, nó đã cướp đi sự hạnh phúc của cô, từ một công chúa được ba mẹ nuông chiều bỗng dưng một cái bị người đời khinh khi, chà đạp. Vào một ngày mưa bão ba cô từ ngoài chạy về nhà, người thì đầy máu me, nhìn ông rất hoảng hốt, mẹ hỏi ông là có chuyện gì xảy ra ông chỉ biết ôm đầu sợ hãi, qua vài ngày sau cảnh sát tới và bắt ông gấn cho ông cái tội danh giết người chỉ vì một người phục vụ trong quán bar không chịu tiếp ông, mẹ và cô quá sốc không biết phải đối mặt như thế nào, bà bị ngất đi vì mệt mỏi sau khi tỉnh dậy bà như một con người hoang toàn lạ với cô. Bà đã bắt đầu đi vào con đường nghiện ngập suốt ngày bà chỉ có cờ bạc, bê tha, thậm trí bà còn làm tình với rất nhiều người đàn ông để thỏa mãn bà, bà xa lánh cô rồi bà bị nhiễm HIV mà chết, thế là cuộc sống tốt đẹp của cô nhanh chóng tang thành mây khói, ngày qua ngày chỉ vì để được sống cô bất chấp tất cả, dù cho bàn tay có nhiễm máu đạp lên sát người mà sống, bao thời gian cực khổ trôi qua cuối cùng cô cũng lập được một cái cơ ngơi vững chắc, một cái tổ chức mà do cô nắm quyền, cô thay đổi tất cả mọi thứ mà cô đáng lẽ phải có. Nhưng có lẽ ông trời đang trêu đùa cô rồi mặc dù cô được xuyên như cuộc sống của cô bé này cũng không mấy tốt lành gì hơn cô có gia đình cũng như không có, nhưng ích ra vẫn còn có những người để cô bé tiếp tục sống, tiếp tục cố gắng.

Cô lau đi nước mắt nơi khóe mi,mím cười dù cho trả giá như thế nào thì cô vẫn luôn sẽ không bao giờ, không bao giờ quên trách nhiệm của mình là sẽ bảo vệ những người mà cô thương yêu, còn những kẻ điên dại ngoài kia, cô và họ mãi mãi sẽ là hai giao điểm song song không có điểm giao nhau, người không phạm ta ta sẽ không bao giờ phạm tới người còn nếu như người đã phạm phải sự cấm kị của ta, ta nhất định sẽ trả gấp trăm hoặc gấp ngàn lần.

Thầm quyết tâm song cô vào nhà tắm, tắm rửa sau đó xuống ăn cơm với gia gia, trò chuyện với ông được một lúc cô lại trở về phòng nghỉ ngơi, vì hôm nay là một ngày khá mệt mỏi, và chuẩn bị tinh thần chào đón những gì sắp tới.

Hết a~~~

Chap này không biết thế nào mong mọi người cho ý kiến.□□ mooa~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiếm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

----Đồng phục của nữ sinh như trên, nam cũng tương tự giống màu a~~~ ta đỡ phải tả một thứ ahhihi □□----

* reng...reng...reng...*

Trong căn phòng xinh đẹp, tiến chuông báo thức reo inh ỏi không ngừng.

* xoạt *

Chỉ thấy cái cuộn chăn cuộn tròn như kén nhộng có một bàn tay nhỏ nhỏ giở chăn lên, bây giờ trên giường đang hiện diện một cô gái*khúc* tóc tai bù

xù như ổ quạ, mặt thì đỏ dần như con mắc bệnh đơ mặt nhìn thẳng về phía trước, không biết là đang nhìn cái gì.

1phút....2phút....3phút... năm phút trôi qua, cô gái dường như mới được gọi hồn về cô nhìn qua cái đồng hồ, nhìn được vài giây, miệng cô lập tức há to ra(HB:“ tiếp sau đó chuyện gì xảy ra ai cũng biết * chấm mỗi hồi*.”)

“ ÁAAAAAAAAA TRẺ RỒI, TRẺ RỒI.”

Vàng đó không gì khác ngoài thét kinh khủng của cô.

Các bác lao công, các cô người hầu, các anh vệ sĩ đang bận bịu với công việc ngày mới của mình sau khi nghe được tiếng hét của cô liền.... ôm tai chóng mặt, hoa mắt, còn vị trưởng bối nào đó đang an lành đọc báo liền.... giật mình xé toạt tờ báo làm đôi, các chú chim nhỏ hót líu lo trên cành cây liền.... gấp rút di cư đi nơi khác trước khi đi còn không quên bỏ lại một câu.

chíp....chíp....chíp....chíp....chíp...

(Dịch:“ mọ mới sáng sớm không biết con chim chúa nào còn luyện giọng ghê hơn tui mình” □□□).

Cô vội vội vàng vàng chạy vào nhà vệ sinh, làm vệ sinh cá nhân xong cô chạy ra tú lấy bộ đồ được Trịnh thức chuẩn bị sẵn mặc vào(HB:“ cái hành động khi ra ngoài mới mặc đồ này sẽ làm cho người nào đó hối hận trong tương lai” * khả khả* □□.)

Cô lấy hết tốc lực nhào xuống cái bậc thang đầy gấp rút, xem tí nữa cô đã ôm đất mẹ thân thương, cô nhìn thấy gia gia đang ngồi đọc báo nhàn nhã, cô lia mắt xuống bàn nhìn thấy một khẩu phần ăn sáng nhẹ kèm theo đó là một cái bản đồ ở khu vực này. Cô đen mặt, miệng giục liên hồi mặc dù hôm qua ông có nói là ở đây rất gần trường học, như mà cô ý để bản đồ ở đây là muốn ám chỉ cô phải tự lực kháng sinh ư. Cô nhanh chóng vức nó sang sau đầu, bây giờ sắp trễ học rồi cô phải nhanh nhanh đi thôi, cô như tia chớp giải quyết xong phần ăn của mình, gia gia thấy cô vội vã như vậy định nói gì đó nhưng chưa kịp nói cô đã chạy mất tiêu, chỉ nghe được giọng cô vẫn văng từ phía xa.

“ Gia gia và mọi người con đi học.”

Cô lấy hết tốc lực bình sinh của mình vừa chạy vừa nhìn bản đồ, nghĩ thầm trong lòng' nhanh lên không được trễ, nhanh lên không được trễ, nếu trễ thì mình sẽ thành tâm điểm của mọi người mắt, mình không muốn vừa mới vào học đã bị để mắt tới, nhanh lên, nhanh lên.' Không phải vì không có nguyên do a~~ tại vì cái trường đó rất kỳ lạ là không phải là cái bọn nam nữ chính, phụ kỳ lạ mới đúng vì bọn họ cứ lựa những giờ đi trễ hơn người khác để mà đi thôi nga~~, phải chi bọn họ đi đúng giờ như người ta thì cô đâu phải cực khổ như thế này. Thế là mọi người trên đường đi đều thấy một cô gái xinh đẹp như thiên thần cũng mang trên mình nét yếu mị hoặc, người mặc bộ đồng phục của một trường danh tiếng chạy không ngừng nghỉ y như có ma dí ở đằng sau, một cậu bé được mẹ dẫn đi bộ buổi sáng thấy cảnh tượng này liền lắc tay mẹ nói.

“ Mẹ à chị ấy là siêu nhân hà mẹ.”

Bà mẹ ấm ớ không biết nói thế nào, cậu bé lại lắc tay bà nói tiếp.

“ Hay chị ấy là quái vật hử mẹ, bố nói những người chạy nhanh như tia chớp chỉ có quái vật mới làm được.”

Bà mẹ cũng chỉ đành nhúng vai cho qua chuyện rồi dắt con đi tiếp.

Cuối cùng sau khi bán sống bán chết chạy được tới trường cô chỉ biết dựa vào gốc cây mà thở lên thở xuống, ngồi được một lúc chuông điện thoại vang lên, là số của gia gia không biết có chuyện gì cô bắt máy.

“ có...có... chuyện gì vậy... vậy gia gia.”

“ À ta chỉ muốn hỏi con là con tới trường chưa.”

“ Dạ con vừa... vừa mới tới.”

“ Sao con lại gấp quá vậy, từ từ đi cũng được mà.”

“ Dạ giờ này trễ rồi con phải đi nhanh chứ, gia gia còn nói từ từ.”

“ Chà phải 7h30 mới vào học hử con.”

“ dạ đúng rồi lúc con dậy là 7h35 rồi mà gia gia.”

“ À thì ra là vậy, để ta nói cho con biết cái đồng hồ trên phòng của con bị dừng rồi mà, nếu tính đúng thời gian thì bây giờ chỉ mới có 6h à.”

Sau khi nghe xong lời gia gia nói người cô như bị sét đánh một cú thật đau, cô liền la lên.

“ Gia gia sao người không chịu nói sớm người để cho con chạy bán sống bán chết xong người mới nói là sao.”

“ Hừ không phải tại con sao ta chưa kịp nói gì thì đã chạy mất tích rồi, con bảo lão già này phải nói làm sao.”

“À ra là vậy hi hi con xinh lỗi gia gia yêu dấu người đừng giận Băng nhi nha.”

“Giận con thì có ích gì chứ, thôi con nhớ mua thêm cái gì ăn vào bụng đó, chạy này giờ chắc cũng mệt rồi, nhớ đi học cẩn thận đó.”

“Dạ con biết rồi mà gia gia chúc người một ngày tốt lành.”

“Àn ta biết rồi, ta tức máy đây.

Sau khi gia gia tức máy cô quyết định đi quanh trường một chút để xem xem rốt cuộc trường danh tiến sẽ ra sao đây.

Sau khi đi loanh quanh một hồi cô cũng không ngừng cảm thán.

“Ừm không tệ chút nào.”

Nhì từ ngoài vào trong, từ trong ra ngoài đều không thể chê vào đâu được, lối vào hai bên của trường được trồng nhiều cây hoa xinh đẹp, bên trong trường rất rộng, được chia làm 4 khu. khu 1 từ 10S cho đến 10D,

Khu 2 từ 11S cho đến 11D, khu 3 là từ 12S cho đến 12D, khu còn lại là căn tin chung của trường, ngoài ra còn có ký túc xá nam và nữ nếu cô nhớ không lầm thì sau này nữ chính sẽ chuyển tới ký túc xá ở nga~~ và sau đó những ai đi theo thì khỏi cần nói cũng biết.

Các phòng của lớp học được thiết kế tỉ mỉ, rất tinh xảo còn có các thiết bị máy móc là loại tân tiến nhất, ngoài ra còn có rất nhiều phòng khác mà cô không đi hết được. Đang định đi thêm một lúc nữa thì bụng của cô reo lên, cô quên mất hồi nãy chạy quá trời thứ ăn hồi nãy cũng tiêu hoá mất bây giờ cô phải đi xuống căn tin kiếm gì bỏ bụng thôi....

Cầu cmt ☐

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiềm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Căn tin trường như trên a~~

Cô nhanh chân chạy vội xuống căn tin trường, nhưng đi được nửa đường lại không biết ở đâu, cô nhìn thấy một bạn nữ đang đi phía trước thì chạy nhanh tới chạm vai hỏi.

“Này bạn gì đó ơi cho mình hỏi chút chuyện được không?”

Cô gái kia quay lại, giọng nói dễ nghe vang lên.

“Có chuyện gì sao bạn.”

Cô hơi ngơ người nhìn cô gái trước mặt, chỉ thấy một cô gái có mái tóc màu ánh dương đôi mắt nhỏ nhưng có thể chứa cả biển cả sâu thẳm, cô bạn đó đẹp theo kiểu giản dị đơn thuần nhưng không kém phần ranh ma. Cô bạn đó thấy cô không lên tiếng liền mở miệng nói tiếp.

“Nè bạn ơi nhìn bạn lạ quá không thấy bạn bao giờ bạn là học sinh mới hả, bạn có gì muốn hỏi mình à.”

“À, ừm mình là học sinh mới, mình muốn hỏi là căn tin trường ở đâu vậy.”

“Vậy à mình cũng đang đi xuống căn tin, tụi mình đi chung nha.”

“Ừm cảm ơn bạn.”

----- Căn tin -----

Cô với cô bạn nhỏ đi một hồi cũng tới căn tin, cô vừa bước vào liền nghe tiếng xì xầm nhỏ nhỏ.

Nữs1” Nè cô ta tới đó, chuẩn bị chưa.”

Nữs2” ủa đằng sau cô ta là ai vậy.”

Nữs3” Đẹp thật...”

Nữs1” hừ đẹp gì mà đẹp , lác cho cô ta đẹp mặt luôn.”

Nữs2, nữs3” ừm”

.....

“Nè tụi mình ngồi đây đi để tớ đi lấy đồ ăn cho cậu, mà cậu ăn gì.”

“ừm lấy giùm mình 1 cái pizza, một ly nước cam, một phần bánh ramen, à với lại lấy cả kem vani nữa nha, cảm ơn nhiều.”

“Cậu làm như chết đói lâu năm vậy, thôi được rồi ngồi đây đi tớ đi lấy cho.”

“Cảm ơn.”

Cô ngồi được một lúc thì thấy cô bạn nhỏ đi lại, trên tay cầm một đồng hồ nghiên nghiên, cùng lúc đó bỗng từ bàn khác giờ một cái chân ra ngán đường, cô bạn nhỏ vấp phải liền ngã nhào xuống. Cô phản ứng nhanh liền bay lại chụp* khục* bọc đồ ăn(HB:“ bây giờ mới biết con gái ta thật vô tâm*chăm nước mắt*.”□/NB:“ chưa chắc đâu bà già* cười nhếch miệng*.”□) , còn cô bạn nhỏ mất thăng bằng té xuống tưởng mình sẽ tiếp đất một cách đau đớn thì nhắm chặt mắt lại, nhưng khi té xuống thì lại không có cảm giác gì thậm trí còn thấy mềm mềm, mở mắt ra cô bạn nhỏ thấy người gạt chân mình hồi nãy đang làm đệm lưng cho mình, cô bạn nhỏ nhanh chóng ngồi dậy, khó hiểu nhìn sang cô. Cô chỉ nhúng vai không nói gì rồi về chỗ.

----- tua lại 1' trước -----

Cô nhanh chóng lại chụp bọc đồ ăn, vừa nhanh chân đạp phất cái ghế cho người vừa nãy ngán chân cô bạn nhỏ té xuống cùng lúc, thế là xảy ra một mảng vừa rồi.(NB:“ thấy chưa* đặc ý*□/ HB:“ do bà già mày làm đẩy con ạ* kinh bĩ*□/ NB:“...”□)----- về hiện thực -----

Cô gái khìa sau khi té đau một cú thì đứng dậy oán hận nhìn cô, hét lên.

“Mày biết mày vừa làm gì không hả.”

“....”

“Mày... mày.”

Cô ngây thơ nhìn cô bạn nhỏ hỏi.

“Cậu có nghe tiếng cún sủa đâu đây không.”

Cô bạn nhỏ như hiểu ý cũng rất ngây thơ đáp.

“Có tớ nghe, còn rất to nữa.”

“Tụi bay giám kêu tao là chó.”

“Xin lỗi vị đồng học này chúng tôi chỉ là nói nghe thấy tiếng chó chứ có phải nói tới cô đâu, không lẽ cô tự nhận mình là chó à.”

“Mày.... Mày.”

Cô ta tức giận tới không nói lên lời, mọi người xung quanh nãy giờ quan sát liền bật lên cười.

Cô bạn nhỏ lại tiếp lời.

“Nè bạn học à, ở đây là trường học đó không phải là nơi mà bạn có thể xưng mày tao ở đây đâu, bạn đã bước chân vào trường thì ích ra cũng nên biết giữ lễ nghĩa một chút, tôi thật lấy làm tiếc cho gia đình của bạn có thể chịu đựng được một đứa con như bạn, họ đúng là kỳ tích.”

Sau khi nói xong liền đắc tay cô đi về bàn, cô nói.

“cậu thật là giỗ nha, khâm phục, khâm phục.”

“hì hì có chi đâu.”

Cô định bỏ thức ăn vào mồm thì lại làm cái người hồi nãy đi tới, cô ta đem thức ăn của cô tất cả trộn lại thành một bãi hỗn hợp, cô ta khoanh tay lại hất mặt lên kiêu kích nói.

“Thứ như mày chỉ xứng đáng ăn những thứ như vậy thôi.”

Cô chỉ hơi nhúu mày, nhưng nhanh chóng mỉm cười, cô cầm khay hỗn hợp lên đi tới chỗ cô gái đang còn đắc ý hất mặt, cô đưa tay lên bóp họng cô ta bỏ

khay thức ăn vào mồm cô ta mà chúc xuống, còn một nữa cô đổ lên khắp người cô ta, giờ phút này trong căn tin im lặng không một tiếng động, còn cô gái khía xanh mặt chặt vật ngã xuống. Cô lấy chân đạp lên người cô ta nói.

“Đã làm ra món ăn thì phải biết thưởng thức, cô chế biến món ăn rất tốt, thế nào mùi vị không tệ chứ.”

Giọng nói cô thanh thoát khắp căn tin, ai cũng đều nhìn cô bằng ánh mắt đánh sợ, bỗng một giọng nói nhè nhè chuyển tới.

“Oa cậu ngầu quá đi mất.”

Cô quay lại nhìn cô bạn nhỏ mỉm cười nghĩ người bạn này cô nhận định.

Cô bạn đó lại đi lấy đồ ăn cho cô tiếp, căn tin trở lại như ban đầu, chỉ có điều chủ đề bàn tán là đang nói về cô.

“Nè từ trước tới giờ không đưa con gái nào là bạn thân của tớ, vậy bắt đầu từ bây giờ chúng ta là bạn thân có được hay không.”

“Nhìn bạn hòa đồng như vậy mà không có bạn sao, thật khó tin.”

Cô bạn nhỏ chỉ nhìn cô rồi nhún vai nghĩ không phải là không có mà có thì cũng toàn nam.

“Hi thôi được coi như bốn tiểu thư niệm tình người bệnh vực ta nên ta đây đành chịu thiệt thòi mà chấp thuận a~~.”

“Ai da tiểu nhân đa tạ, đa tạ.”

Hai người nói chuyện rất ăn ý, rất vui vẻ.

“À mà nói này giờ cũng chưa biết tên nhau, tớ là Diệp Ngân Băng gọi mình Băng nhi là được.”

“Ừm còn mình là Thoại Liên, gọi mình là Liên nhi cũng được.”

“Ừm Thoại Liên tên....* coong*(tiếng rót muỗng) rất.... rất....hay.”

Cô bây giờ mới phản ứng kịp với cái tên Thoại Liên này.

“Nè cậu sao vậy đồ ăn khó ăn à.”

“không....không có.... rất... rất... ngon.”

“Ngon vậy sao cậu lại nói lấp bắp như vậy, thật kỳ lạ.”

Cô khóc không ra nước mắt, mặt vặn vẹo đến khó coi nghĩ, 'có gì mà kỳ chứ chỉ làm phản ứng tự nhiên khi gặp nữ chính trong truyền thuyết thôi mà, á khó khăn lắm mới kiếm được một người bạn thật sự vậy mà cư nhiên lại là nữ chính, ông trời thật biết trêu người.'

Đang suy nghĩ lững lờ thì có một giọng nói quen thuộc từ đằng sau truyền đến, làm cho cô nhúm mày, tay nắm chặt...

-----”Hết ngoa□□~~~ các nàng đón xem ai là chủ nhân giọng nói đó nè.”□-----□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

-----”Hình trên là chế Liên a~~“:-----

Từ đằng sau cô truyền đến giọng nói mặc dù dễ nghe như có vài phần kiêu ngạo vang lên.

“Ai nhô~~ xem kìa, ai đây còn tưởng là bản thân mình nhìn lắm, thì ra là chị, đã mấy năm không gặp em còn tưởng là chị đã không giám lộ mặt ra ngoài nữa chứ.”

Vẫn cái giọng nói này vẫn cái thái độ này, cô thấy, thấy được những ký ức khó chịu trong lòng của cơ thể này, thật rất đau. Nhưng nhanh chóng kiểm chế nó, cô vẫn bình thản không nói gì, cũng chẳng nhìn tới chủ nhân giọng nói đó.

“Nè tui nói gì chị không nghe sao, hay là do chị quá ác độc nên không giám nhìn người nữa rồi hả, À mà quên thứ lòng dạ rắn độc như chị thì làm gì có chuyện gì để nói cơ chứ.”

Cô ta mĩa má nói giọng đầy kiêu kích. Thoại Liên thấy người khác chửi cô như vậy thì liền không chịu nổi mà đứng dậy nói lại.

“Nè cô bạn này mặc dù tui không biết là đang có chuyện gì xảy ra giữa 2 người, nhưng cô cũng đừng đặc điều nói nhảm nói cuội như vậy chứ.”

“Hừ cô thì biết gì mà nói chứ, cô ta không phải như cô nghĩ đâu, cô ta không những ác độc mà còn rất mưu mô và sảo quyệt nữa.”

Cô ta nói tới đây thì thì tỏ ra vẻ tội nghiệp kẻ lẽ.

“* hức * Lúc còn nhỏ cô ta vì ghét tôi nên muốn hãm hại tôi, cô ta đẩy ngã tôi cũng may là tui không có mệnh hệ gì, cô ta còn bày ra rất nhiều trò để uy hiếp tôi, vậy mà cô còn bênh vực cho loại người như cô ta.”

“Tôi không cần biết cậu ấy như thế nào, tôi chỉ biết cậu ấy là bạn tôi, nên tôi sẽ không tin lời cô đâu.”

“Nhưng mà cô cũng làm ơn đừng xen vào chuyện của tôi, cô thật biết lo chuyện bao đồng.”

“Cô...”

Thoại Liên còn chưa nói hết đã bị cô kéo tay ra đằng sau lưng của cô, cô nhìn cô gái trước mặt mỉm cười nói.

“Bạn học này tôi và cô có qua hệ gì sao, sao cô cứ luôn miệng gọi tôi là chị vậy, tôi nhìn cô còn muốn già hơn tôi mấy lần, không phải là bà chị đây nhìn nhầm rồi chứ.”

“Tổng Ngân Băng chị nói cái... cái gì vậy.”

“Bà chị à tôi nói là làm ơn đừng có gọi tôi bằng chị nữa mà, còn nữa chắc bà chị đây lại nhầm lẫn cái gì nữa rồi tên của tôi là Diệp Ngân Băng chứ không phải là Tổng Ngân Băng đâu nha xin chị hãy coi kỹ trước lời nói của mình, đừng để cho người khác đánh giá chị như một người ngực to nhưng não thì nhỏ, có gia đình giáo dục nhưng không biết cách cư xử.”

“chị... chị nói gì chứ, chẳng phải chúng ta là một gia đình sao, chị à em biết là ba và các anh không thương chị, nhưng nếu không phải chị quậy phá, không nghe lời thì họ đâu có như vậy chị nghĩ lại đi.”

Cô nghĩ trong lòng 'Không hổ là nữ phụ gē róm, một câu nói 2 ý nghĩa, trước là muốn đụng đến vết thương lòng của cô sau là đem lỗi đổ lên hết trên đầu cô.' Cô bật cười, mọi người trong căn tin đều đờ ra, vì họ dường như thấy được nụ cười của một thiên thần.

“* haha* chị à chị đang kể chuyện cười cho tôi nghe sao? Đúng thật là làm tôi buồn cười thật đó.”

“Chị...”

Cô bắt chéo chân tay khoanh trước ngực, nhíech mép nói.

“Xin lỗi chị gia đình của tôi chỉ có gia gia và mọi người ở đó, còn mẹ tôi đã lên thiên đường rồi, còn về ba và các anh gì đó mà chị nói tôi không hề biết, vì từ khi sinh ra cho tới bây giờ tôi chỉ biết có họ, vậy thì lấy đâu ra ba và các anh còn thêm một cô em gái ngu ngốc còn muốn lớn tuổi hơn mình cơ chứ.”

Cô ta tức giận hét to.

“Hừ chị đừng tưởng chị trời bỏ được, chẳng phải vì chị nên mẹ chị mới chết sao, hừ còn cái gia đình của chị cho dù chấp nhận thương yêu tôi còn còn hơn là quan tâm đến chị, chả phải sự thật quá rõ ràng rồi sao.”

“Đúng thì đã sao, nhưng để tôi nói cho cô biết một điều nếu tôi không được họ yêu thương thì cô cũng chỉ là một món đồ mà họ xem là thay thế tôi thôi, cô tưởng họ sẽ thương cô thật lòng sao, vậy thì cô quá vọng tưởng rồi đó. Đừng lúc nào cũng đem bộ mặt thương hại ra mà nhìn tôi vì người đáng thương hại nhất chính là cô thôi.”

“Cô im đi cô biết gì về tôi mà nói chứ, họ là thương yêu tôi thật lòng, là cô lừa dối tôi, đúng chính cô lừa tôi để biện minh cho chính mình thôi.”

“Tôi có lừa dối cô hay không thì chính bản thân cô cũng suy nghĩ được mà, đâu cần tôi phải nói ra, đúng không Kiêm Ngư Ngọc, à không phải gọi cô là Tổng Ngư Ngọc mới đúng chứ.”

“Cô... cô rốt cuộc là biết những gì về tôi chứ hả.”

“Tôi chỉ biết những gì cần biết thôi, mà chất cô cũng không muốn tôi nói ra đâu nhỉ, hay là cô muốn cho mọi người ở đây biết thêm nhiều hơn về hoa khôi của trường mình hả.”

“hừ cô im đi.”

“rõ ràng lúc đầu là muốn tôi nói cho cô nghe, bây giờ thì lại kêu tôi im đi, đúng là con người của cô lật mặt nhanh hơn lật sách vậy, à không nói đúng hơn thì đó là do cái gọi là di truyền máu mủ, còn có chắc cô sống lâu với bọn người kia nên ảnh hưởng không ít đi.”

“Hừ như vậy thì có làm sao, dù sao đứa như cô bị ruồng bỏ là đúng rồi, cô nên nhớ bây giờ người họ quan tâm yêu thương chỉ có tôi mà thôi, dù cho cô muốn quay về cũng không được đâu vì họ sẽ không chứa chấp cô đâu.”

“Quay về??? Hừm cô đang nói tôi muốn quay về đâu cơ chứ, là bọn họ kêu cô khi gặp tôi thì nói những lời như vậy à, vậy thì cảm phiền cô gửi lời lại cho bọn họ là từ khi bọn họ ruồng bỏ tôi thì chính là cái ngày đó tôi và họ không liên qua gì nhau nữa rồi. Lúc trước tôi mong muốn họ quan tâm tôi chỉ một lần, còn bây giờ tôi không cần nữa, lúc trước khi rời khỏi căn nhà đó tôi chờ đợi họ kêu tôi lại dù biết là không thể, nhưng bây giờ tôi lại càng không cần phải chờ đợi nữa, tôi và họ là 2 thế giới tách biệt cả cô cũng vậy, nên làm ơn đừng bao giờ tỏ ra quen biết tôi, vì như vậy chỉ làm tôi kinh bỉ các người hơn thôi.”

“Cô... là đang lừa người sao, lúc trước cô chính là mong muốn bọn họ qua tâm mà bắt chấp tất cả hay sao.”

“Lúc trước là lúc trước, còn bây giờ là bây giờ, cô không thể nào đem hai chuyện đó gộp thành một được.”

“Cô là đang thương cảm cho chính mình thôi.”

Cô thấy rất mệt mỗi khi phải nói chuyện với một người như cô ta, cô lấy tay lấy trán, cùng lúc đó chuông báo hiệu vào học cũng vang lên, cô ghé sát người nói nhỏ vào tai cô ta.

” Cô thật sự là rất tội nghiệp.”

Nói xong cô kéo tay Thoại Liên lôi đi(vì ở chung một lớp a~~), để lại ánh mắt căm hận của cô ta, xen những ánh mắt khó hiểu của mọi người, và có cả những con mắt kỳ lạ của những ai đó.

Kết thúc a~~~ thấy chap này hơi nhàm□□, cầu nhận xét a~~.□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiềm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Thật sự thì ta đang rất cần sự góp ý của mọi người về nữa chính□, ta đưa ra 3 phương án để mọi người chọn nha.□□

1. Thoại Liên là con trai vì một lý do nào đó nên phải giả gái, vì Ngân Băng chưa đọc hết truyện nên chưa biết được chuyện cầu huyết ở phía sau.□
2. Thoại Liên sẽ làm bách hợp vs Ngân Băng.□
3. Thoại Liên sẽ làm nữ chính hiệu và sau này sẽ quen ba một người con trai khác.□

Câu ý kiến của mọi người đề ta ra tiếp chap mới a~~ □□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiềm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Vậy là ta chốt lun nha mọi người là phương án 1 nga~~ □□□

Cảm ơn mọi người đã góp ý.□□

Nếu bạn nào thik bách thì ta sẽ cho một cặp bách vào lun nha~~□

Còn bây giờ ta bye đây, ta sẽ cố ra chap mới vào ngày mai a~~ cảm ơn nhùi nhùi a~~~ □□□□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiềm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

----- Hình trên là Tổng Ngự Ngọc , tại vì mang danh hoa khôi của trường nên đẹp một tí----- ☺

Sau khi tan học cô đi thẳng về nhà, cô cũng không thể tin được là hôm nay lại gặp được người mà cô không muốn gặp nhất, lúc nhìn vào cô ta tìm cô như thắc lại, nhưng có lẽ là bản thân của thân chủ này giỏi che dấu đi. Cô vào tới nhà chỉ nói lời chào mọi người rồi đi thẳng lên phòng, cô ngã người ra cái giường mềm mại, mắt cô bắt đầu nặng trĩu, nhắm mắt lại cô chìm vào giấc ngủ sâu.

----- Tối đến a~~ -----

cốc cốc tiếng gõ cửa từ ngoài chuyển vào, một giọng nói nghiêm nghị vang lên.

“Băng nhi mau mau tắm rửa rồi xuống ăn cơm thôi, lão gia sắp về rồi.”

Cô mơ màng nghe được tiếng gọi của Trịnh thúc, bất ngờ dậy nói vọng ra.

“Dạ con xuống liền, thúc cứ xuống trước đi.”

Sau khi nghe cô nói xong Trịnh thúc cũng không nói gì đi xuống lầu chuẩn bị thức ăn.

Cô mệt mỏi xoa đầu, nhìn đồng hồ bây giờ đã được 8h50', cô lẩm bẩm 'trễ vậy rồi sao, không ngờ chỉ chợp mắt chút xíu thôi mà, aiii đi tắm thôi.

Sau khi tắm xong vẫn cứ cái tật không bỏ cô quần khăn tắm ra lấy đồ mặc vào, vì đang ở nhà nên cô diện một bộ đồ bộ hình gấu con rất dễ thương, tóc chưa lau khô rồi tung trên vai. Sau khi thay xong đi xuống lầu cũng vừa lúc gia gia về tới, cô chạy lại ôm ông, ông đưa túi cho cô người hầu sau đó xoay sang cô nói.

“Băng nhi người ta摸摸 con đừng ôm sẽ bẩn đấy.”

Cô nũng nịu chu chu mỏ nói.

“Có sao đâu gia gia, người thật là làm sao bản được cơ chứ người gia gia rất sạch a~~.”

Ông chỉ biết cười xoa đầu cô.

Cô và ông ngồi vào bàn ăn, thức ăn đã được dọn sẵn, đều là những món mà cô thích.

“Oa~ ngon quá gia gia, nào người ăn thử món này rất tốt cho xương cốt.”

“Ăn ngon thì ăn nhiều một tí, nhìn qua nhìn lại chỉ toàn da bọc xương thôi.”

“Có đâu gia gia rõ ràng là thân thể con rất chuẩn nga~~.”

“Thôi được, thôi được, Băng nhi của ta là đẹp nhất a~~, mà hôm nay đi học thể nào hừ cháu.”

Cô đang ăn thì hơi khựng người lại, nhưng nhanh chóng cười xòa nói.

“Tốt rất tốt ạ.”

Ông nhìn thấy mặt cô hơi kỳ lạ, nhưng ông cũng không hỏi, nếu cháu của ông không muốn nói thì ông không ép.

“Ừm vậy là được rồi, nhưng có chuyện gì thì cháu cứ nói với ông, ta sẽ thay cháu xử lý.”

Mọi người xung quanh cũng đều tán đồng với ông, giống như là có thể bắt chấp mọi việc để giúp cô.

Cô thấy vậy thì ấm áp trong lòng, ở lúc trước tất cả mọi việc đều một tay cô sắp xếp, có mấy ai chịu đứng ra thay cô chứ, nhưng cô đã quyết tâm rồi sẽ bảo vệ họ sẽ không làm cho họ phiền lòng mà.

“Vâng gia gia, mọi người con cảm ơn rất nhiều.”

“Đồ ngốc cảm ơn cái gì chứ chả phải chúng ta đều là người một nhà sao.”

Cô cười trong hạnh phúc, bữa cơm kết thúc bằng một sự ngọt ngào.

“Băng nhi tới phòng khách, ta nói chuyện với con một lúc.”

“Dạ.”

----- Tại phòng khách -----

“Gia gia người có gì muốn nói với con sao.”

“Ta kêu con lên đây để đưa cho con tấm thiệp của Đoàn thị. Tối ngày mai ta bận nên không thể đi được, nhưng trong buổi tiệc đó có....”

Ông ngập ngừng không nói, cô cắt lời ông.

“Con biết là có bọn người đó mà gia gia.”

“Vậy con không đi cũng được, Ta không ép con.”

“Đi, nhất định phải đi chứ, sao lại không đi được, nếu không đi thì người khó mà giao hảo với Đoàn thị nga~, còn bọn họ thì có liên qua gì tới con chứ, nên tại sao con không đi được.”

“Nhưng... Thôi tùy con vậy.”

“Àn gia gia người ngủ sớm đi, chúc người ngủ ngon.”

“Ừm, con ngủ ngon.”

Cô về phòng ngủ, móc điện thoại ra, gọi cho một người, là người bạn duy nhất cô vừa mới quen, là một người mà cô không ngờ tới sẽ làm bạn với cô.

“Nè Liên nhi à mai rảnh không.”

Ai đó ở bên đầu dây khia vừa mới tắm xong thấy số của cô liền vội và chạy lại bắt máy.

“Rảnh, tất nhiên rất rảnh.”

“Vậy mai đi mua đồ với tui nha.”

“Được thôi 8h50 gặp nhau ở khu mua sắm T.H mà mai cục cưng cũng đi dự tiệc ở Đoàn gia hả.”

“đừng có mà gọi tớ làm cục cưng nữa, nghe nổi cả da gà, cậu cũng đi à.”

“Ừm mình có đi.”

“Vậy mai gặp nga~ *óap~~* tớ buồn ngủ quá, ngủ ngon.”

“ừm mai gặp, ngủ ngon nha cục cưng.”

Cô tắt máy lại tiếp tục đi đánh cờ với chú công. Còn người bên kia mỉm cười ôn nhu sau đó cất điện thoại, chìm vào giấc mộng đẹp.

----- 8h50 ngày hôm sau -----

Cô bước xuống xe đứng chờ Thoại Liên, bỗng từ đằng xa cô thấy có một bóng người quen quen, nhìn mà cô cứ tưởng là anh sinh đôi của Thoại Liên, thân ảnh đổ trên tay cầm một bọc đồ, chạy nhanh vào khu mua sắm.

Cô thấy hơi kỳ lạ, móc điện thoại ra gọi cho Thoại Liên.

“Nè Liên nhi cậu tới chưa vậy sao lâu quá.”

“tớ sắp tới rồi đợi tớ một tý.”

Khoảng chừng 3' sau cô thấy Thoại Liên quần áo xộc xệch chạy tới.

“Xin lỗi cục cưng tớ tới trễ.”

“Ừm không sao, mà cậu có anh song sinh không vậy.”

“không... không có, anh trai thì tớ có 2 người còn về anh song sinh thì không hề.”

“Ừm vậy sao, tớ nói cho cậu nghe hồi nãy tớ thấy một người là con trai mà giống y chan cậu, chỉ khác có tóc ngắn và đồ nam thôi.”

“Vậy. ... Vậy sao chắc là người giống người.”

“Oh chắc là vậy, thôi chúng ta vào thôi.”

“Ừm.”

Cô và Thoại Liên đi vòng vòng khu mua sắm, cô bị Thoại Liên hết bắc thử cái này tới thử cái kia, cô bị quay như chong chóng, vì lo không nhìn đường nên cô va vào ai đó.....

Hết nga~~ □□ ta đã phải thức khuya để viết chap này a mặc dù ko được hay lắm.□□~~~ cầu nhận xét.□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiếm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

-----Hình trên là người mà Băng nhi va phải nga~~-----□□

* rầm * vì lo không chịu nhìn đường nên cô va phải một người, cô lấy tay xoa xoa cái mông nhỏ của mình, trước mặt cô hiện ra một bàn tay sau đó là giọng nói ấm áp truyền trên đỉnh đầu.

“Em không sao chứ, mau đứng dậy đi.”

Cô với lấy bàn tay ấm áp của người đó mà đứng dậy sao đó nhìn thẳng vào người vừa kéo mình dậy.

* Thành thích, Thành thích.*

Sau khi thấy được gương mặt của anh tìm cô cứ không ngừng đập liên hồi, cô tự hỏi trong lòng tại sao, tại sao có thể giống đến như vậy được, người mà mình đã yêu trong suốt quãng thời gian kia, gương mặt này, thân hình này, giọng nói này tại sao lại giống nhau đến kỳ lạ, có phải hay không là do ông trời muốn cho mình một cơ hội để gặp được anh, đem tới cho mình cơ hội để được nắm chặt hạnh phúc.' (Thiên:“ phúc hay họa thì chưa biết được.”□□).

“Nè em à em có sao không vậy.”

Cô nghe được anh gọi hoàn hồn lại nói.

“À, ừm em... em không sao, xin lỗi và cảm ơn anh.”

“hì không có gì, chỉ cần em cẩn thận một chút thôi.”

“Dạ em biết rồi, em tên là Ngân Băng rất vui vì gặp được anh.”

“anh là Hoàng Thiên.”

Người này giờ bị lơ một chỗ nhìn 2 người trước mặt cười nói nói thì khó chịu nhủ mày.

“Băng nhi chúng ta đi thôi, trễ rồi đó.”

“Ồ, ừm đợi mình tí.”

Cô quay sang nói với anh.

“Thôi bây giờ em phải đi rồi, tạm biệt anh nha.”

“Em có thể cho anh số điện thoại của em được không.”

“À dạ được chứ.”(HB:“ oy con gái ta từ khi nào thì dễ dãi như vậy rồi.”

~[i.i]~.)

Cô chưa kịp nói lời tạm biệt với anh thì bị Thoại Liên lôi đi mất.

Sau khi cô khuất dần, anh lấy trong túi ra một cái khăn, lau sạch sẽ cái tay vừa này cô mới chạm vào, sau đó lại đem khăn quần thẳng vào thùng rác gần đó, lẩm bầm! hừ, thật bần nhưng sẽ là món đồ chơi thú vị.' Anh bỏ tay vào túi quần đi mất.

----- chỗ 2 người nào đó.-----

“Nè nè cậu đừng lời nữa.”

“Hừ ai biểu cậu nói chuyện với người khác mà bỏ quên tớ chứ.”

“Xi cậu thật là trẻ con.”

“Tớ không có.”

“Có.”

“Không.”

“Có.”

“Không.”

“Có.”

“Không.”

.....

Sau 5' tranh cãi có không không có thì cuối cùng họ cũng chịu ngưng lại.” Thôi không cãi nữa chúng ta đi mua đồ thôi.”

“Được thôi.”

Cô và Thoại Liên lại tiếp tục công cuộc đi lựa đồ, đi vòng vòng khu mua sắm hơn 1 tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tìm được một bộ mà cô ưng ý nhất.

Xong cả hai cùng rủ nhau ra khu vui chơi, vì ở thế giới kia cô đã từng đi khu vui chơi một lần nhưng đó là trước khi nhà cô chưa lâm vào cái hoàng cảnh tàn khốc kia, với lúc đó cô còn rất nhỏ nên không thể nhớ được, bây giờ có cơ hội tất nhiên phải đi thử.

Cô và Thoại Liên chơi hết trò này đến trò nọ, từ cảm giác mạnh cho tới nhẹ, cô hôm nay thật sự là rất vui. Cô và Thoại Liên chơi xong thì ghé vào một quán kem nhỏ bên đường. nó có cái tên rất dễ thương là” Xù Bông”, cô không biết tại sao rất có cảm tình với quán kem này nha, cái tên thật đặc biệt. Cô và Thoại Liên bước vào quán chỉ thấy quán có vốn vẹn vài người, cô ngồi xuống gọi một ly kem bán to 2 người ăn, sau khi ăn xong cô liền cảm thấy' hảo ngon a~~.'

“Thế nào hương vị không tệ chứ Băng nhi.”

“Ừm rất tuyệt, ăn vào lạnh cả người, nhưng không thấy ê răng chút nào cả.”

“Nếu cậu thích mình sẽ dẫn cậu đi ăn thường xuyên.”

“Oa thật sao, mà từ khi nào thì Liên Liên của tớ lại tốt bụng như vậy rồi nha, hay là có ý đồ gì đây.”

“hừ! tớ tốt bụng lâu rồi cục cưng ạ, mà ý đồ thì đương nhiên là có.”

Cô trề môi nhu nhu mô nói.

“Biết ngay mà, nào có ý đồ gì nói mau.”

Thoại Liên tay chống cằm, mỉm cười nhìn cô nói.

“Bây giờ tớ bao cậu ăn, mai mốt cậu phải cho tớ ăn bù lại(HB:“ ta ko nói với mọi người là chữ ăn này có gì đó mờ ám đâu □□.”) Còn không tớ sẽ không tha cho cậu đâu.”

Diễn nhiên đối với một đứa có EQ âm số như cô thì không thể nào đoán ra ý trong câu nói của Thoại Liên rồi, vậy nên cô làm ra bộ mặt sợ hãi,ngây thơ trả lời.

“Oa tất nhiên rồi tớ rất sợ bị cậu hành hạ nga~~.” Cô còn âm thầm bồi thêm một câu' và còn cả cái lũ nam thân của cậu nữa a~~~.'

2 người nói chuyện vui vẻ được một lúc lâu, lúc cô định đi về thì Thoại Liên làm ra bộ mặt chân chó nói(HB:“ người không đáng mặt đàn ông a~~□/Thoại Liên:“ Bây giờ nhìn ta giống đàn ông chỗ nào.” □□/HB:“ □□□.”).

“Oa cục cưng a~~ hôm nay ta không đi xe a~~, có thể nào chiều cô cho kẻ nghèo nàn như ta mà chở ta về không a~~.”

Mắt cô giật giật, nhưng cũng đành chấp thuận chở Thoại Liên về.

Sau khi chờ nữ chính đại nhân về thì trời cũng đã xế chiều , cô liền phóng xe chạy về □ của mình.

“ Gia gia mọi người con về rồi.”

“ về rồi sao còn 3 tiếng nữa là tiệc bắt đầu rồi, con còn không mau đi chuẩn bị đi.”

“ Vâng con biết mà, vậy con lên phòng đây, chị Alem và chị Alan lên phòng giúp em một tay nhé.”

2 chị em song sinh Alem, Alan đồng thanh.

“Ừm tất nhiên rồi.”

----- trên phòng-----

Cô đang được 2 chị em song sinh mát sa mặt, làm đẹp, làm tóc, chỉnh đồ.... Cô chỉ ngồi ngoan ngoãn để cho họ tự ý biến hình mình.

Nhắm mắt lại cô lại nhớ đến anh, nụ cười ấm áp làm cho tim cô không ngừng đập nhanh....

Cô gái nhỏ của chúng ta không biết là vì cái cảm xúc kỳ lạ của hôn nay sẽ làm cho cô hối hận và thay đổi vào tương lai.

Hết chap nga~~~~

Mọi người cho ta thêm một chi tiết nha, đó là sau khi xuyên vào thân sát của thân thể này thì Ngân Băng dịch dung nói đúng hơn là trang điểm cho khuôn mặt của mình trở nên bình thường hơn một chút a nhưng vẫn được coi là một cô gái xinh đẹp~~ với lại chuyện mà cô làm cho mặt mình bình thường hơn chỉ có gia gia và mọi người trong nhà biết thôi nga~~~~

Vẫn là câu củ cầu nhận xét nha. □□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cô sửa soạn xong cũng là lúc tới giờ buổi tiệc bắt đầu. Cô biết là mình đã trễ liền gấp rút lấy xe phóng nhanh trên đường, qua 15' cô cũng tới được buổi tiệc.

Cô sau khi cất xe xong liền nâng bước chân bước vào sảnh chính, cô cứ đi trên cái hành lang trải thảm đỏ, nếu cô nhớ không lầm thì buổi tiệc này chính là buổi tiệc ra mắt Doãn thị được 34 năm thành lập. Tham dự lần này sẽ xuất hiện nhiều nhân vật nổi tiếng như ca sĩ, diễn viên, các nhà doanh nhân lớn.. và tất nhiên là sẽ có mảng xuất hiện của nam/ nữ chính, nam/ nữ phụ rồi, và thứ cô không muốn đối mặt nhất chính là những con người đó. Nhưng mà mọi chuyện đã như vậy rồi thì biết là sao được, cô tự nhủ mình phải biết đối diện với sự thật không được tránh né, cô sợ gì bọn người không biết suy nghĩ đó chứ, họ tới một thì cô tiếp một, họ tới hai thì cô tiếp hai, cho dù tất cả bọn họ xông tới thì cô sẽ từ từ mà thương thức trở hề của bọn họ.

Cô bước tới trước cửa buổi tiệc, hai người người vệ sĩ đứng hai bên cửa nhìn cô một hồi lâu mới chịu nhường lối mở cửa cho cô.

kết

Cánh cửa mở ra, cô vừa bước chân vào đã gây được không ít sự chú ý của mọi người gần đó, hôm nay cô mặc một bộ đồ dạ hội được thiết kế tinh xảo từng chi tiết, bộ dạ hội màu đỏ xẻ đuôi ôm sát cơ thể hoàng hảo lồi lõm cân xứng, tóc được búi xù lên cộng thêm gương mặt xinh đẹp nổi bật làm cho cô trở nên quyến rũ vô cùng, có cảm giác làm cho người nhìn thờ không thông.

Có một người phục vụ bưng khay rượu vang đỏ tới trước mặt cô, cô đưa tay cầm lấy một ly nói tiếng cảm ơn rồi lại nâng bước chân đi tới chỗ cô nàng đang đứng uống rượu một mình. Cô đưa tay vỗ vai người con gái ăn mặt giả dị, qua loa cho có phía trước, người con gái đó quay lại nhìn cô, khuôn mặt của cô gái đó lúc đầu là nhĩ cô bằng ánh mắt ngờ ngác, sau đó lại cúi gằm mặt xuống không biết là đang cân che cái gì.

“ Nè Liên nhi cậu bị sao vậy?, là tớ nèk, Ngân Băng đây mà.”

Cô thấy Thoại Liên ngẩn mặt lên, trên mặt có chút ả ả đỏ thì quan tâm hỏi.

“ Cậu bị bệnh à? sao mặt lại đỏ thế kia.”

“ Không có làm gì có chứ.”

“ Ừm vậy mà cứ tưởng cậu bị bệnh chứ, sao nào bộ đồ cậu chọn cho tớ hôm qua trông rất hợp với tớ chứ.”

“ Ân rất đẹp, không ngờ khiếu thẩm mỹ của tớ cũng không tệ.”

“ Xí là do bà đây mặc cái gì cũng đẹp thôi.”

“ Eo oi có người tự cao quá kìa, vẫn nên là ở dưới mặt đất thôi.”

“ Hừ! Cậu đang kinh thường tớ à.”

Vẫn như mọi lần hồ gặp nhau là hai người không xia xói nhau vài câu là không được, bỗng từ đằng sau cô một giọng nói truyền đến.

“ Rất hân hạnh được gặp 2 cô, Tôi là Doãn Hiền.”

Cô quay đầu lại nhìn chủ nhân của giọng nói đó, cô thầm cảm thán, 'đúng là đã là nam chính thì sắc đẹp không thể nào chê được mà, nhưng mà người hưởng chỉ có nữ chính đại nhân thôi.'

“ Chào anh tôi là Thoại Liên, còn đây là bạn tôi Diệp Ngân Băng.”

Thoại Liên thấy Doãn Hiền đưa cánh tay ra trước mặt của cô thì nhanh chóng lấy tay của mình bắt lấy cánh tay của Doãn Hiền và nói trước.

Doãn Hiền nhiều mây nghĩ rõ ràng người anh muốn bắt tay là cô tại sao cô gái này lại chen vào chứ', lúc đó Thoại Liên cũng suy nghĩ hừ nhìn chăm chăm vào cục cưng của mình là đang có ý gì đây', hai người nhìn nhau, mặt đối mặt, mắt đối mắt. Trong mắt hiện lên một tia sắp sết dữ dội, nhưng trong mắt của mỗi nữ nào đó thì thành ra là Thoại Liên lần đầu thấy Doãn Hiền liền đem trái tim bị giam cầm mở khóa, Doãn Hiền cũng lần đầu nhìn thấy Thoại Liên thì bị chiều chuộng tiếng sét ái tình trong truyền thuyết. Hai người nắm tay nhau thề non hẹn biển bằng ánh mắt yêu thương nguyện bên nhau trọn đời suốt kiếp không chia ly. (HB:“ □□□ trí tượng tượng thật là bay cao và bay xa tới nỗi muốn bay luôn.” □□).

“ *khục* hai người có thể lựa lúc khác để qua tâm nhau có được hay không.”

Cô rút cuộc cũng không chịu nổi cái cảnh tượng làm cho người nhìn nổi hết da gà, da vịt mà lên tiếng. Thoại Liên và Doãn Hiền nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống cô, làm cô không khỏi rùng mình bỏ mặt 2 cái người tình yêu thầm thiết dân trào nào đó mà đi kiểm chút gì đó bỏ bụng.

“ Á tôi xin lỗi.”

Cô vì đi không chịu chú ý phía trước nên đụng phải người khác, cô ngược mặt lên nhìn người cô đụng phải, cô có hơi bất ngờ khi thấy được người đó.

“ Có lẽ chúng ta có duyên va phải nhau nhì.”

“ À là anh sao Hoàng Thiên, chúng ta quả là có duyên thật.”

Anh và cô nói chuyện với nhau rất vui vẻ, nhưng do cô không chú ý tới ánh mắt của người trước mặt nên không thấy được thái độ hờ hững và còn có chút chán ghét của anh dành cho cô qua được vài phút nói chuyện, dường như anh thấy được ai đó nên hấp tấp nói.

“ Bây giờ anh có chút việc bận, tạm biệt.”

“ Ồ ừm tạm...”

Cô còn chưa nói xong thì anh đã đi mất, cô nghĩ là do anh có việc gì bận lắm nên mới vội vã như vậy(HB:“ thơ ngây thật.” □□), cô tiếp tục công việc đi tìm đồ ăn của mình a~~ .

Còn bên chỗ của Hoàng Thiên, anh vội vã như vậy là do thấy được người con gái mà anh yêu.

“ Em đến rồi sao, khi nào vậy.”

“ Là lúc mà anh cười nói vui vẻ với cô gái kia đó.”

“ không phải đâu là do cô ta không biết xấu hổ mà bám lấy anh thôi, em đừng giận.”

“ bám lấy anh, anh nói thật sao.”

“ Đúng là vậy mà.”

Cô gái đó nghe vậy thì cười nham hiểm, cả người dựa vào người của Hoàng Thiên nhu mô nói.

“ Anh à anh, em biết là anh rất yêu em mà, anh giúp em một chuyện được không.”

“ Nếu em muốn bất cứ gì anh cũng làm.”

“Hào vậy anh giúp em làm cho cô gái lúc này yêu anh, rồi sau đó đập cô ta xuống địa ngục thế nào.”

“Mặc dù anh không biết em muốn như vậy là có ý gì những anh sẽ thành toàn cho em, nhưng em nói thử xem nếu làm như vậy anh sẽ có lợi gì.”

“Thôi được rồi tới lúc đó em...em.”

Cô lấy tay vẽ vào ngực anh rồi nói mập mờ nói.

“hừm em đúng là yêu tình mà.”

Hai người trong bóng tối ôm ấp lẫn nhau, cô gái đang dựa vào người anh cười nhếch mép nghĩ' hừ Diệp Ngân Băng là do cô dựa vào Tống Ngưng Ngọc tôi, tôi sẽ cho cô sống không giám ngăn mặt lên trời.'

Kết chap ngoa~~ câu cmt □□

Xin lỗi vì ra chap hơi trễ, tại ta koa chút việc a~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiếm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Lúc cô thức dậy đã là trưa ngày hôm sau khi cô đi dự tiệc về, nghĩ cũng lạ chả phải nói trong buổi tiệc đó sẽ xuất hiện nhiều nam chính, nam phụ hay sao tại sao chỉ có Doãn Hiên cũng không có sự xuất hiện của bọn người kia. Dù sao đi nữa thì cô cũng mặc kệ không quan tâm chi nhiều, nước tới chân hãy nhảy đó là định luật tự nhiên của cô.

Trịnh thúc từ đâu bước tới nói.

“Băng nhi chả phải hôm nay là ngày tiểu Khấu từ trại huấn luyện về sao, sao con còn chưa đi đón nó về vậy?”

“Uy hả, là vậy sao, chắc do con suy nghĩ nhiều nên quên luôn thôi để con thay đồ rồi đi luôn.”

“Ừm đã 3 tháng rồi nó không được về nhà con mau mau đi đi.”

“Vâng, mà gia gia đầu thúc.”

“Lão gia đi công tác nữa rồi, khoảng vài ngày nữa mới về, vì hôm qua con về trễ nên lão gia sợ phiền con nghỉ ngơi nên chưa nói cho con.”

“Dạ con biết mà, con đi thay đồ nha thúc.”

“Ừm, mà....”

Chưa kịp nói gì đó thì bóng cô đã mất tiêu.

Sau khi thay đồ xong cô đi lấy xe chạy theo bản đồ tới trại huấn luyện thú đặc biệt.

----- 10' sau -----

Cô tới trước cổng của trại, cất xe sau đó đi tìm tới cô nhân viên quản lý nơi này hỏi.

“Cô ơi cho tôi hỏi, chỗ nào là chỗ của con vật được tên là tiểu Khấu cách đây ba tháng trước mới tới trại huấn luyện vậy?”

Cô quản lý xem tập hồ sơ, sau đó nhìn cô có chút e dè nói.

“Ra cô chính là chủ nhân của tiểu khấu sao, cô cứ đi tới phòng trại 113 là được.”

Cô khó hiểu nhìn cô gái đó, tại sao cô ta nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ đó nhỉ, mặc dù mình không nhớ rõ hình dáng của tiểu Khấu nhưng chả phải là một con cún thôi sao.

Cô bước chân tới phòng 113, nhìn lên bản số in cái số 113 nổi bật nghĩ là đúng phòng rồi cô liền mở cửa bước vào, sau khi bước vào trong cảnh tượng làm cho cô xém sật máu.

Đập vào mắt cô chính là một con sói lông trắng như tuyết, cao bằng nửa người cô, nó nhìn thấy cô thì có vẻ rất vui mừng quẫy đuôi nhào tới liếm cô tới

táp. Cô thầm nghĩ oa đây là thú cưng của thân chủ này a~~ nhưng bắt quá cô thích nga~, rất đẹp, rất khí thế.' Cô hiểu tại sao lúc này cô quản lý kia nhìn cô sợ hãi rồi a~~.

“Tiểu Khấu lâu rồi không gặp, chúng ta về nhà nào.”

Nó như hiểu ý cô lấy đầu dụi vào hong cô.

Cô đưa nó đến siêu thị của trung tâm thành phố, trước khi đi xuống cô dặn dò tiểu Khấu.

“Nào tiểu Khấu nghe lời chị ở đây chờ chị một chút, chị đi mua chút đồ về làm thức ăn cho cưng nha.”

Nó ngoan ngoãn nghe lời cô nằm im, cô bước vào siêu thị, lên thang máy đi tới khu thực phẩm, mua chút đồ ăn.

Năm phút sau cô quay lại chỗ xe, định mở cửa xe và đi về thì bất ngờ một bàn tay chụp lấy tay cô, theo bản năng cô quay phắt ra sau giờ tay lên định đánh người, thì thấy được gương mặt quen thuộc là Hoàng Thiên.

Cô tươi cười nhìn anh nói.

“Là anh à sao anh lại ở đây.”

“hì anh đang mua chút đồ tự nhiên gặp được em, quả là chúng ta có duyên với nhau thật.”

Cô đỏ mặt nhìn nụ cười của anh ngây ngốc, lấy tay vén tóc mai e thẹn.

Nhưng động tác nhỏ này không qua mắt được anh, anh thầm hừ lạnh trong lòng nghĩ' hừ đúng là loại đàn bà đã loại, chỉ mới nhiều đó mà đã gục, sẽ nhanh thôi tôi sẽ giúp cô bỏ cái tính đáng kinh tởm này.' Nhưng anh vẫn giữ được nụ cười ấm áp trên môi nói.

“Anh có chút việc bận, anh đi trước nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại.”

“nhưng”

Anh chưa để cho cô nói xong đã lên xe, anh nhìn trên kính xe thấy cô luyến tiếc nhìn theo anh, anh nhếch mép ' Tiếp cận thành công.' Anh phóng nhanh xe đi mất hút. Nhưng Hoàng Thiên không biết là khi xe vừa khuất bóng thì những gì anh nhìn thấy khi này là hư vô.

Cô bỏ điều thuốc vào miệng, người dựa vào xe nói nhỏ.

“Hoàng Thiên ơi Hoàng Thiên, phải nói làm sao đây là do anh khinh người, hay là do anh quá ngu ngốc và bất cẩn mới để tôi biết được bộ mặt thật về anh đây.”

----- tua lại vào tối hôm qua.-----

“Chắc là anh ấy có việc bận nên mới vội vã như vậy, đi kiếm gì bỏ bụng thôi, nhưng mà chả phải đi theo sẽ biết được nhiều hơn về anh ta sao, dù sao biết người biết ta vẫn hơn, mặt dù anh có khuôn mặt của người mình yêu lúc trước những mà không có nghĩa là mình sẽ tin tưởng anh ta tuyệt đối.”

Không đúng theo những gì mà cô mong đợi, cô đã nghe được cuộc nói chuyện của hai con người, lúc đầu cô có hơi bất ngờ và không thể tin, nhưng rất nhanh cô bình tĩnh lại, chính là sự bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

----- về thực tại-----

“hừ Hoàng Thiên anh tưởng là vở kịch này còn do anh biên soạn nữa sao, thật ngu ngốc, nếu anh đã muốn chơi vậy được thôi tôi sẽ cùng anh chơi vở kịch nhảm chán này, thử xem là anh sẽ đưa tôi xuống địa ngục hay là do tôi sẽ đạp anh tới tận cùng của trái đất tới nỗi anh không ngẩng đầu lên được đây.”

Cô sau khi hút xong điều thuốc, bỏ xuống chân đạp nát nó, xong rồi bước lên xe chạy về nhà.

'Mọi chuyện còn tùy thuộc vào định mệnh, nhưng tôi biết cái định mệnh đó là do chính tôi đẻ ra, phần thắng tôi nắm chặt trong tay, Ngự Ngọc, Hoàng Thiên, và cả cái gia đình thối nát đó tôi sẽ từ từ đưa các người vào sự tuyệt vọng, đau khổ và hối hận.'

Kết a~~ mọi người thấy con gái của ta như vậy được chưa, cầu nhận xét a~~ □□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiềm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

----- Hình trên là người sẽ xuất hiện trong chap này a-----

Sau mấy ngày nghỉ của trường 5 ngày trước, là cái ngày mà tất cả mọi người trong ngôi biệt thự được gia gia của cô cho nghỉ ngơi một thời gian, họ rất nhiệt tình hưởng ứng, bây giờ cô hiểu lúc trước Trịnh thúc định nói cái gì với cô mà cô không chịu nghe, và hậu quả chính là cô phải tự bị, tự diễn, tự làm mọi thứ. Và cũng là cái ngày mà lần cuối cô nhìn thấy mặt của Hoàng Thiên, còn bây giờ thì không thấy tăm tích của hắn đâu nữa, không phải vì cô quan tâm hắn mà là vì cô không biết hắn đang tính toán chuyện gì a~~.

Cũng như bao ngày khác cô lén lút cái thân xác xiu xiu vẹo vẹo đến trường, cũng như mọi bữa khác khi cô vừa đặt mông xuống ghế là y như rằng Thoại Liên lại kéo cô đi ăn sáng.

Cũng như thường xuyên khác, sau khi ăn xong là cô lại trở về lớp(HB:“ ăn xong ko về lớp chẳng lẽ ngủ ở đó lun à □□.”) Cũng như mọi khi khác sau khi vào chỗ ngồi là chuông vào lớp, cũng như mọi lần khác sau khi vào lớp là có giáo viên vào giảng bài, cũng như,... nói chung là còn rất nhiều cái cũng như cũng như khác. ...

Chỉ duy nhất có một điều không theo quy luật đó là hôm nay cô về nhà bằng đường khác, một cái đường mà cô mới khám phá ra được, trên đoạn đường nhỏ bóng râm che đầy, vài tia nắng nhỏ chiếu xuống tán lá, tạo ra một màu nắng ấm áp, cô hòa mình vào với gió, hít thở thật sâu với thiên nhiên, cảm giác này không tệ đi, cô lúc trước là một người đắm đầu vào công việc, những lúc rảnh thì ôm đồng truyện không màng thế sự, rất ít khi cô rảnh rỗi mà đi ngắm phong cảnh hay là đi đổi gió mới như thế này. Bất giác không biết từ khi nào nụ cười bình yên đã trụ trên môi xinh đẹp của cô, khung cảnh này làm cho thiên nhiên như hòa làm một với cô, rất đẹp, đẹp như một bức tranh và cái bức tranh này đã vô tình là cho trái tim của vài người xao động.

Ở góc cây nào đó, chàng trai có mái tóc màu ánh mặt trời ấm áp, đôi mắt màu xanh biển cả đang chăm chú nhìn vào cô, cánh tay không biết từ khi nào đã đặt lên trái tim của mình nếu ai ở gần đó chắc hẳn sẽ nghe được tiếng đập * thỉnh thoảng, thỉnh thoảng * rõ ràng theo từng nhịp điệu, chàng trai sau khi nhìn cô xong khoe môi khẽ cong lên mỉm cười nhẹ, rồi sao đó quay lưng đi.

“ Suốt đời này tôi mãi mãi cũng sẽ không bao giờ buồn em ra.”

Ở một nơi khác gần chỗ đó.

“ Giống quá , sao lại có người giống em như vậy Hải Sa, em đang ở đâu có phải là em muốn trốn anh không.”

“ Cô gái đó là ai, mình có thể thấy gì đó từ cô gái đó, liệu mình sẽ tìm lại được em ấy hay không.”

Chàng trai ngồi trên chiếc ghế đá tay cầm sợi dây chuyền nân niu, không ngừng gọi tên một người con gái.

----- Về nhà-----

Sau khi tắm rửa xong, cô đi tới tủ lấy ra một gói mì tôm, sau 5 phút chế biến thì cô có thể chiến với cái món ăn đơn giản này, không phải vì cô không biết nấu ăn mà là do cô không muốn, nói thẳng ra hai chữ là lười biếng, ba chữ là vô cùng lười, nên chọn cách nhanh nhất là được rồi.Sau khi ăn xong cô đi dọn dẹp một số thứ, sắp xếp lại vài thứ mà cô cần thiết, xong cô lại nằm ì ra giường lại tiếp tục suy nghĩ về vài truyện.

Thứ nhất chính là điều làm cô thắc mắc nhất, chả phải nói ở trường học sẽ xuất hiện nhiều nam chính, nam/ nữ phụ lắm hay sao, vậy thì tại sao cô tới trường gần một tuần mà chỉ thấy có nữ chính, một nữ phụ và thấy được có 2 nam chính, còn điều thứ 2 là tại sao trong buổi tiệc ngày hôm đó cô lại không thấy được bọn người kia, có phải vì do cô xuất hiện trong buổi tiệc đó nên diễn biến của câu truyện thay đổi không. Còn Điều thứ 3..... cô còn chưa nghĩ tới...

----- Sáng hôm sau -----

Hôm nay là chủ nhật, hôm nay cô dậy sớm tập thể dục, chạy bộ trên đường con đường nhỏ nhỏ, xương sống vẫn còn động trên tán lá, cô không biết vì lý do gì mà cảm thấy muốn chạy bộ, cho nên bây giờ mới thấy hiện tượng một cô gái mặc một bộ đồ bịt kín từ trên xuống dưới, chỉ chừa đúng khuôn mặt nhỏ ra ngoài.

Cô như một cây cột, tưởng đi thì ai nhìn thấy cũng há hốc mồm, người thì hét nghiêng qua bên này là ngã sang bên kia, hai tay thả lỏng quắc qua quắc lại, mấy bác lao công và mọi người có mặt tại đó, đều đồng dạng một động tác đó là co dõ lên cổ mà chạy, 'họ sợ xác sống a~~'.

Cô mệt quá, ngồi bệt xuống đường, lấy chai nước nốc một hơi.

“ Sao hôm nay ít người tập thể dục quá vậy ta.”

Bỗng từ phía sau cô, một bàn tay đặt lên vai cô.

Cô nhanh trí, theo bản năng bẻ tay người đó vòng ra sau.

“ Ai!!! ăn cướp hả.”

“Không, không tôi không phải tên cướp, tại tôi thấy cô ngồi một mình có lẽ có tâm sự nên mới xem thế nào thôi, mà nhìn cô kì lạ thật ahihi.”

Cô hơi ngốc ngốc nhìn chàng trai trước mặt, chỉ thấy anh có mái tóc màu đỏ, đôi mắt màu đỏ nốt, nhìn thế nào cũng là một soái tử không thua ai a~~~.

“Hê~~~ coi như cậu may mắn mau, mau mau ngồi xuống nghe tôi tâm sự, nào cậu tên gì, nói cho chế biết.”

“Cô cứ gọi tôi là Thụ Thụ đi.”

* phụt* * oahahahahah*

“Là... là tiểu, tiểu thụ nga ~~~.”

Cô mất hình tượng lảng đi lảng lại trên đất mà cười điên dại, lúc trước truyện cô đọc không ít chính là truyện Đam mỹ a~~ thụ thụ haha buồn chết cô mà.

“có gì điều gì đáng cười sao.”

“Oa không có a~~.”

“Vậy cô nói chuyện buồn của cô đi nga~~~.”

“Ồ! hả? à! Truyện buồn sao, tôi bắt đầu kể đây.”

Cô lúc này rất phối hợp không biết lấy đâu ra một cái khăn thêu, mắt ướt chấm chấm bắt đầu bi đát kể lể.

“Ngày xưa, à không ngày nay, tôi xuất thân từ một gia đình không mấy giàu có, nhà tôi có 10 người, em út, em 2, em 3, em 4, em 5..... à vào vấn đề chính nhờ, Thật ra là ngày hôm qua, ở nhà của ông cố của nhà bà đi của bác 2 của cô nằm của chú bảy của bà tư của anh ba của chị mười của em út của cậu ba của thiếu năm của nhà hàng xóm tôi vừa mới chết một.... * hức*.

“là chết người sao, nào cô bình tĩnh kể tôi nghe nào.”

“* hức, hức * chết ... Chết một ... một * hức * một con chó a~~ nên tôi rất buồn.”

“nói với anh làm tôi vui hơn rồi cảm ơn.”

“Không có gì cô vui là được rồi, là người mà, sống trên đời phải buồn bỏ những gì không thuộc về mình và biết thay đổi tương lai.”

Cô làm ánh mắt cảm động nhìn anh, mặc dù lời an ủi có hơi lạc đề, nhưng đúng vậy giờ khắc này cô cần nhất là lời an ủi này nha, bỏ quá khứ lấy tương lai thay thế để cho cuộc sống thêm tốt đẹp, quả nhiên được một người như vậy chỉ điểm chính là vinh hạnh lớn nhất đời của cô.

Bỗng nhiên từ đằng xa, một chiếc xe chạy ào về phía cô, cô còn chưa kịp phản ứng thì người bên cạnh cô đã bị vài người mặt đồ bác sĩ gấp cái người bên cạnh cô đi, thoát cái đến, thoắt cái đi như một cơn gió, hồi nãy cô có nhìn vào dòng chữ to màu đỏ in trên xe a~~~ là xe chở người... điên.

* cộp*(tiếng chai nước rơi)

Bây giờ cô đã biết cái cảnh mà truyện diễn tả rồi a~~ đó là đứng đầu ngọn gió, lá bay pháp phối ngang qua, cô xin rút lại cái ý nghĩ hồi nãy, cô la lớn.

“đùa ta sao!!! Cưng nhiên là kẻ điên.”

----- ta xin lỗi vì ra chap trễ a~~ bắt đầu từ bây giờ kể cả chủ nhật ta còn phải đi học a~~ mong mọi người thông cảm ☐☐.-----

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiếm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Vẫn như mọi khi vào sáng sớm, cô lại lê lê cái thân lười biếng của mình tới trường.

Sau khi bước vào lớp, đặt cặp xuống bàn, cô thấy hơi kỳ lạ là tại sao lại không thấy Thoại Liên đâu hết. Cô đưa tay chạm vai lớp trưởng ngồi kế bên cô hỏi.

“Này Mẫn Hạ lớp trưởng, hôm nay Thoại Liên không đi học sao, sao tôi không thấy cậu ấy.”

“À Thoại Liên đồng học đã xuống cầu lạc bộ kịch rồi cậu không biết sao.”

“Hả? Câu lạc bộ kịch ư?”

“Đúng vậy vì sắp tới là Lễ hội thành lập trường, nên câu ấy đã xuống bàn giao một số truyện với hội trường club của họ.”

Vì trong truyện có phần nói là nữ chính có tham gia nhiều club nên cô không lấy làm lạ

“À ra là vậy, vậy cậu chỉ cho mình đi tới đó đi.”

“À, ừm để tớ đưa cậu đi, dù sao tớ... tớ cũng là thành viên của club kịch mà.”

Cô bất ngờ nhìn cậu bạn thư sinh, à không phải nói là cậu bạn chuẩn chất một sách ngày trước mặt, ừm phải nói sao nhỉ, chiều cao, cao hơn cô một cái đầu khoảng 1m83 cũng gọi là người có chiều cao hoàng hảo chuẩn người mẫu, nhưng mà nhìn quần áo rộng thùng thình che hết body, tóc để mái ngố che nửa mặt, mắt kính dày cộm, nhìn cậu ta mà cô hoài nghi nghi, 'thật sự là cậu ấy được chọn làm trong đội kịch sao.'

“À vậy sao, vậy phiền cậu rồi lớp trưởng.”

“ừm không có gì.

----- trên hành lang -----

Cô đi sau Mẫn Hạ, mắt cô cứ nhìn chằm chằm vào người cậu đánh giá từng chi tiết, cậu ta hình như cảm giác được cái nhìn xuyên thấu của cô mà lạnh sống lưng. Cô quay qua cậu hỏi ngu.

“Này Mẫn Hạ lớp trưởng, cho tớ hỏi cái này với, cậu thật sự làm trong tổ kịch sao?”

Cậu ta dường như hiểu được ý trong của cô, cậu ta tay rãi đầu nói.

“À ừm thật ra tớ chỉ được nhận để quét dọn và dựng cảnh lúc mọi người diễn trong đó thôi.”

“À ra vậy, cậu vào đó là vì ước mơ hay là vì có người nào mà cậu để ý trong đó vậy.”

Mặt dù tóc che đi nửa khuôn mặt, nhưng cô vẫn thấy dấu đỏ đỏ trên mang tai.

“À, ừm lúc đầu là vì đam mê là diễn, nhưng sau đó được nhận vào à tớ... tớ có thích một cô gái, nên tớ đã cố gắng giúp đỡ mọi người rất nhiều, nhưng tớ tài năng không có ngoại hình cũng không... cho nên. ..., À thôi tớ rồi chúng ta vào thôi.”

Cô còn muốn hỏi cậu ta một vài điều nữa, nhưng mà đã tới trước cửa của club kịch nên cô và Mẫn Hạ đi vào luôn.

Vừa bước vào trước mặt cô là một căn phòng dụng cụ diễn xuất để rải rác khắp nơi, có khoảng 20 mấy thành viên tham gia đội kịch, mắt nhìn chăm chú vào tờ kịch bản học rồi làm động tác này nọ.

Cô còn chưa kịp nhìn ngắm xung quanh hết, thì một bóng đen che khuất đi tầm nhìn của cô.

“Oa~~ em là người muốn gia nhập club kịch sao, trông em thật dễ thương.”

“À tôi...”

Cô còn chưa kịp nói hết lại bị cắt lời.

“Anh là Nghiêm Lập, là hội trưởng của club này, rất hoàng nghênh được chào đón em.”

* cốp*

“Tránh xa cục cưng của ta ra cái tên Lập lấy lợi kia. “

“Á úi đau quá, Liên lung linh à muối thật ác độc nga~~.”

Cô bây giờ chả hiểu cái mô tê gì hết, cái gì mà Lập lấy lợi, cái gì mà Liên lung linh, nếu mà cô tham gia câu lạc bộ này chắc họ sẽ đổi tên cô thành Băng be bét luôn quá.

“Cục cưng à em tới đây tìm ta sao.”

“Thôi cái giọng bợm trợ đó của cậu đi, à mà mọi người đang đóng vở kịch gì vậy.”

“À là vở Chiếc giày của Hoàng Tử và mũ phù Thủy ngủ trong rừng.”

Khỏe môi cô giật giật.

“À nghe hấp dẫn ghê.”

“những mà khổ nổi là thiếu 2 nhân vật không có người đóng.”

Vừa nói thoại Liên vừa nhìn cô đầy ảm ý.

“Vậy sao, đột nhiên nhớ ra là tớ có chuyện rồi tạm biệt nhé.”

* hức hức*

“Oa~~ ta thật khổ quá mà có đúng một người bạn thân mà cũng không chiều giúp ta.”

Thoại Liên bắt đầu dùng chiêu nước mắt cái sáu với cô, cuộc đời này cô không sợ thứ gì, chỉ sợ ngoài mỗi thứ mè neho của Thoại Liên thôi.

“Ày được rồi, nhưng với một điều kiện.”

“Điều kiện gì, cậu cứ nói.”

“À cho cậu bạn kể bên vào diễn chung nữa thế nào.”

“À hà cho cậu ấy đóng vài linh canh cũng không tệ dù sao bọn tớ cũng đang thiếu người.”

“Được vậy quyết định vậy đi, thế nào nên cảm ơn tôi không cậu bạn.”

Thấy người kể bên vẫn không có phản ứng cô lấy làm lạ, nhìn qua thì thấy cậu ta cứ nhìn chăm chăm vào cô gái xinh đẹp đang đọc thoại ở cách đây không xa. Cô thấy vậy thì mỉm cười, 'chắc đây là người mà cậu ta để ý.

Vậy là mọi chuyện xong xuôi, mà hình như cô quên gì phải không nhỉ.....

Hết a~

2 ngày mái ta sẽ bù chap.□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thay Đổi một con người!!

* reng reng...*

Tiếng chuông báo thức inh ỏi không ngừng vang lên trong cái phòng nhỏ của cô.

“oáp~~, tới giờ rồi sao?!, tiểu khẩu hôm nay lại phải nhờ em canh nhà giúp chị rồi, đồ ăn và nước chị đã để sẵn trong tủ rồi đấy có đói thì ăn nha.”

Vì sắp tới là lễ của trường nên trường cho học sinh nghỉ một ngày để chuẩn bị, cô đi tới tủ đồ lấy một bộ đồ đơn giản, áo tay dài khề vai dài tới đùi phối với quần jean mài, mặt đồ xong cô đi tới điểm hẹn để luyện tập, đó là nhà của Mẫn Hạ, cô nhìn địa chỉ trên bản đồ cũng khá gần trường

10 phút sau cô đã đứng trước căn nhà, à không căn hộ nhỏ trong bản đồ, cô tới bấm chuông, ở trong nhà liền hiện ra một hình ảnh ra mở cửa.

“Cậu tới rồi sao, vào đi mọi người đã tới đủ hết rồi.”

“Thoại Liên, nhìn không ra cậu luôn ha.”

Cô lấy tay chạm vào ngực của Thoại Liên.

“Ủầy mọi bữa cậu đập ngực phải không, sao hôm nay tớ thấy nó nhỏ hơn bình thường nhỉ.”

“Cậu...”*đỏ mặt*

“Xi chỉ chạm có một chút thôi mà, đều là con gái với nhau cả mà, nè cậu chạm vào tớ có sao đâu.”

Cô chụp lấy tay của Thoại Liên, đưa lên ngực mình nói.

“Đó thấy chưa có gì đâu, thôi đi vào thôi mọi người đang đợi đó.”

Cô đi một mạch vào trong, để vị mỡ nam nào đó đỡ người, cả người đỏ ửng, chỉ thiếu điều chưa xì khói thôi.

“Hừm cái này là em đang tự đưa mình tới cửa sói đấy nhé, cảm giác * khục* không tệ.”

Thoại Liên cũng đi một mạch vào trong với nụ cười bí hiểm

----- bắt đầu Luyện tập -----

“Mọi người tập chung đủ hết rồi phải không, vậy chúng ta bắt đầu tập luyện nha.”

“'à nô' em có ý kiến Lập ca.”

“À Băng nhi em muốn nói gì sao.”

“Hôm qua quên hỏi không biết em đóng vai gì vậy?..”

Khi nói tới đây mọi người đều nhìn cô đầy ẩn ý, cô khó hiểu nhìn họ rồi nhìn sang Nghiêm Lập chờ đợi câu trả lời.

* khục * “ cái này à em đóng vai vú nuôi của hoàng tử.”

1s.... 2s.... 3s..... 30s trôi qua trong im lặng.

Và.....

“HẢ CÁI GIỀ? ???....”

Mọi người đồng loạt bật tai lại.

Và tiếp theo là một mảng, người thì cầm quạt, quạt cho cô, người thì gọt trái cây dúc cho cô ăn, người thì đắp bóp tay chân cho cô, người thì pha nước trà cho cô uống.... vân vân và mây mây. ..

“Hừm nề tình Mẫn Hạ nên mới tha cho các người đó, vì cậu ấy muốn diễn nề tôi mới ngậm đắng nuốt cay mà đồng ý đó, còn tên Mẫn Hạ kia sau này phải biết ơn tôi biết chưa.”

“Cảm ơn cậu.”

“Vậy chúng ta bắt đầu tập thôi mọi người.”

----- Chiều -----

“Mọi người cũng mệt rồi ta nghỉ ngơi thôi, ngày mai cô gắng phát huy nha.”

“Vâng.”

Mọi người đồng loạt ra về hết, cô định rủ Thoại Liên đi ăn, nhưng hình như cậu ta có việc bận nên xin lỗi cô đi về trước. Đi được vài bước bỗng cô chợt nhớ cô để quên kịch bản ở lại cô quay lại vào nhà lấy, cô thấy kịch bản của mình nằm trên bàn cô định đi lại lấy thì nghe tiếng người từ ngoài vườn vọng vào, cô lấy làm lạ đi tới xem thử. Cô nhìn thấy Mẫn Hạ và cô bạn mà cậu ấy thích đang đứng đối mặt nhau.

“Tò tính sao, can đảm lên anh bạn.”

----- cuộc đối thoại -----

Mẫn Hạ lấy tay rải đầu, ngập ngừng nói.

“Diệu Kim à tớ.... tớ muốn. ...”

Cô bạn đó có vẻ kiên nhẫn chờ đợi câu nói của lớp trưởng.

“Cậu muốn nói gì.”

Mẫn Hạ lấy hết hơi hích thở thật sâu nói to.

“THẬT RA TỚ RẤT THÍCH CẬU, CẬU CÓ THỂ CHO TỚ CƠ HỘI KHÔNG.”

Cô bạn dường như biết trước chuyện này nên không có gì bất ngờ.

----- ' ở club kịch '-----

“Nè cái này phải để ở đây.”

“Nè đồ đã chuẩn bị xong chưa.”

“Nè dựng cảnh okey rồi chứ.”

“Các nhân vật đâu, tập hợp lại hết đi.”

.....

Ở trong cũng không khác gì ở ngoài cho lắm, mọi người phải sửa hết cái này đến cái kia, phải xem xét lại hết thứ này đến thứ kia.

“Thoại Liên, Tiểu Băng vẫn chưa đến sao, cả cậu bạn kia cũng vậy.”

“Vâng em vẫn chưa thấy, chắc là họ có chuyện gì bận đó, Lập ca anh đừng lo quá, kia mới nhắc là cậu ấy tới rồi kia.”

“Xin lỗi tụi mình tới trễ.”

“Cậu bạn kia đâu, còn đây là ai.”

“À quên nói với anh đây là Mẫn Hạ đó.”

“Mẫn Hạ? Là cậu bạn trông ngố ngố ấy hả.”

“Vâng đúng rồi anh, thế nào anh nhận xét xem.”

“Ừm nhìn trông được đấy, đem mặt này ra ngoài không biết sẽ gặp họa gì đâu, nhưng mà....”

“Nhưng mà gì anh?.”

“Nhưng....”

Cô làm vẻ mặt mong đợi về lời nhận xét.

“Nhưng??”

“Nhưng mà chưa đẹp bằng anh muhahahah.”

Mất cô trợn lên, miệng giật giật liên hồi, nhìn tên này tự kỷ bỗng cô nhớ tới ai đó cũng có biệt tài này, nói về tự kỷ thì Nghiêm Lập vẫn còn thua tên đó nhiều.

----- Ở một bệnh viện nào đó-----

* Hắt Xi*

“Ngứa mũi quá, không biết là bệnh cảm hay có ai đang nói xấu mình nữa, hay là Vật nhỏ đang nhớ tới mình ta, cũng lâu rồi không gặp em ấy, nhưng mà không sao, đã nói là em sẽ không thoát khỏi mình đâu mà.” * Hắt Xi*

Trở lại trường học.

“Nè mọi người chuẩn bị đi, tới giờ rồi đó.”

Ngoài khán đài mọi người đã tập chung rất đông đúc, vì họ đang chờ đợi vở kịch mà club kịch làm ra.

Một bạn nam cầm micro bước lên sân khấu, cất giọng to rõ nói.

“Xin chào các bạn mình là người dẫn chương trình hôm nay, sẽ không đợi mọi người mong chờ lâu, sau đây là vở kịch 'CHIẾC GIÀY CỦA HOÀNG TỬ VÀ MỤ PHÙ THỦY NGƯ TRONG RỪNG.' ”

* Bộp bộp*

Tiếng vỗ tay rầm rầm như sấm vang lên, sau đó không gian chìm vào im lặng.

Lời của người mở đầu vang lên.

“Ngày xưa, ngày xưa, xưa khoảng cách đây mấy ngày trước, à không nhầm cách đây khoảng nhiều giờ trước(HB:“ Anh thật tỉnh.” ??????????)

Có một vương quốc được người người tôn sùng và thờ kính, trong vương quốc đó có một vị hoàng tử được người ta gọi là Ê Thị Mo Gia Bánh Bèo.

Và hôm nay chính là lần sinh nhật lần thứ 18 của cậu, mọi người đều tất bật chuẩn bị mọi thứ, trong phòng của Hoàng tử.”Ánh đèn sân khấu bật lên
màn che vén lên, hiện ra hình ảnh của chàng hoàng tử, và người đóng vai hoàng tử đó không ai khác chính là Nghiêm Lập, mọi người ở dưới nhất là bọn
con gái đều hét lên.

“Nghiêm Lập, Nghiêm Lập.”

Anh ta giờ tay ra hiệu mọi người im lặng, cất giọng nói.

“Hừm xin chào các thần dân của ta, cảm ơn vì hôm nay các người đã có mặt đầy đủ, Vú nuôi của ta đâu.”

Cô mặt một bộ đồ lòe loẹt, mặt thì bôi đầy son phấn từ trong bước ra, cất giọng 'Thánh thót' của mình nói.

“Dạ~~ Vú nuôi đây ạ.”

“Ừm bà nói cho ta biết, chuẩn bị đủ chưa.”

“Hả???”

* khục khục*

“Ta nhầm ý ta muốn hỏi là chuẩn bị đủ chưa.”

“Thì ra là vậy~~ Hoàng tử làm ta hết hồn à, tưởng hoàng tử đòi bú, tà làm gì có sữa cho người.”

Mọi người ở dưới cười âm lên, có người nhin không nổi mà nằm bệt xuống đất.

“Dạ mọi thứ đã xong hết rồi thưa hoàng tử kính mến, à còn nữa đây là chiếc giày mà thần mới giặt hôm qua xin hoàng tử mang vào chân ạ.”

“Cái gì thế này? , người đang đùa ta sao, mau lấy giày khác cho ta.”

“Thưa hoàng tử mấy ngày trước hoàng cũng lũ lụt, có mỗi đôi này là khô nhất rồi ạ.”

“Hừ đồ láo tếu.”

“Láo tếu thưa hoàng tử.”

“Ừ thì láo tếu.”

“Đã bảo là láo tếu mà, người sai lỗi phát âm rồi.”

“Bây giờ ta mặt kệ láo gì gì hết, rõ ràng là mấy ngày trước trời trong xanh gió mát, làm gì có bão.”

“Tại Hoàng tử không biết, ngài còn nhớ không, vào lúc 12h trưa 3 ngày trước ngài nổi hứng cá độ đá banh bỏ vợ với cha ngài, tưởng đầu ngài thua, ai
ngờ thu thật, nên mấy ái phi của hoàng tử biết được nên họ khóc lên khóc xuống, bọn họ thấy nước mắt của họ không thể nào cho hoàng tử thấy được,
nên họ làm liều bịt đường nước lại, không cho nước thông qua, hôm đó hoàng cung lũ lụt, tại hoàng tử đi dã ngoại nên không biết thôi.”

“Thì ra là vậy, không ngờ ngẫm lại ta thấy mình thật là đẹp trai.”

“Có liên quan gē.”

“Ý ta là vì ta đẹp trai nên bọn họ mới không nỡ bỏ ta mà đi thui.”

“Vâng chắc vậy ạ”

“Vậy thôi người lui đi.”

“Vâng thưa hoàng tử a~~.”

Sau khi Bà vú rời khỏi, Hoàng tử úp mặt vào ghế khóc thút thít.

“Huhu sao số ta khổ thế này, có một đôi giày cũng không có để đi sinh nhật.”

Bỗng một giọng nói từ trong vọng ra.

“Hú hú ại ao on óc.” (hú hú tại sao con khóc)

Hoàng tử thấy làm lạ quay qua quay lại không thấy ai.” Con gì kêu áy nghi.”

“On ái ý a à bòa yên.”(Con cái gì ta là bà tiên).

Chỉ thấy một người mặt đồ màu trắng muốt từ trên xuống dưới bước ra, nếu nhìn kỹ có thể thấy đây chính là Thoại Liên, Hoàng tử bắt ngờ hét lên.

“Á bà điên. “

“ên ái ầu ui.”(điên cái đầu nguoi.”)

“Tại sao bà nói gì ta không hiểu hết vậy.”

“Ai a ị ọng ên ói ý.” (tại ta bị ngọng nên mới kỳ.)

“Người đầu làm ơn vào dịch từ dùm ta cái, không lẽ bây giờ ta phải đem từ điển ra dò từ nữa hả.”

“Cho truyền đại đội trưởng vào.”

“Dạ có thần.”

Mẫn Hạ bước ra về mặt bị tô đen, cả người mặc một cái áo giáp dài cồng kềnh lết xuêch lết trên khán đài.

“Thư.... thưa hoàn..... Hoàng tư..... tư..... tử..... Co..... Co..... có gì.... gì căn dặn ạ.”

“Trời ạ trong hoàng cung này hết người rồi hay sao mà kêu một tên cà lâm lên nói vậy, thật là tức chết ta.”

Bỗng nhiên cô từ đâu chui ra nói.

“Hoàng tử bớt giận ạ.”

Nghiêm Lập ghé sát người cô thủ thi.

*** Nè sao vậy đây đầu phải cảnh của em đâu, còn chưa tới mà.***

*** Tại hồi nãy trước chân té, nên ra đại thui chứ em biết làm sao bây giờ.***

Cô quay sang Mẫn Hạ thủ thi.

*** Nè tôi nhớ vai này cậu có đóng nhận vật cà lâm đâu. ***

*** Tại tui hồi hộp quá, lần đầu tiên được diễn mà.***

Cậu ta quay qua Thoại Liên thủ thi.

*** Trời ơi làm sao đây, Thoại Liên.***

*** Ai biết diễn đại đi, tới cảnh của bà phù thủy xuất hiện rồi.***

Nghiêm Lập hằng giọng.

“Hừm bây giờ ta không cần biết như thế nào bây giờ ta chỉ muốn giày của ta thôi, Các nguoi phải kiếm được cho ta một đôi giày ân ý.”

Thoại Liên mỉm cười nói.

“a ó oen ột ười ạn ó ể úp ươi.”

“Dạ thưa. thưa..... hoàn. Hoàng ... tư..... tư.... bà.... bà.... ấy ấy..... nói..... nói..... là.... là..... có quen..... quen. ... một người..... có có thể giúp.... giúp..... người..... người.”

“Đại nguoi nói xong là ta hiểu rồi, vậy cho truyền người đó.”

10s 20s.... 30s.... trôi qua mà vẫn chưa thấy nhận vật tiếp theo ra, cô nhìn vào trong sân khấu, thì thấy họ ra hiệu là người đóng vai đó không có mặt, cô bắt đầu rối trí cô lấy hết can đảm suy nghĩ làm đại thôi chứ biết sao bây giờ.'

Cô nhảy ra khỏi sân khấu cười to.

“Hahahahah chắc các người muốn biết ta là ai chứ gì, vậy ta không ngại mà thật lòng khai báo, ta là người xinh đẹp bảo vệ hòa bình tên ta là đơre.... à nhầm ta là phù thủy người cái quần địa cầu này hahaha.”

Nghiêm Lập, Thoại Liên, Mẫn Hạ nhìn cô ngơ ra, thấy mắt cô cứ nháy nháy ra hiệu, họ chợt hiểu ra gì đó.

“ôi ọ ọ, ầu ời ông ắp.”(ời bạn ta lâu rồi không gặp.)

“Dạ thưa.... bà bà ấy.... ấy.... nó.... nói... là.....”

“Thôi người khỏi cần nói nữa bọn

ta hiểu mà.”

“Vâng vậy thì thần không nói nữa ạ.”????????????

Nghiêm Lập làm ra vẻ mặt khổ sở, cầu xin nói.

“Xin bà đẩy phù thủy hãy giúp ta.”

“Được thôi nhìn người thành tâm như vậy ta sẽ cố hết sức nhưng phải làm cho ta một điều kiện.”

“Điều kiện gì cũng được, chỉ cần giúp được ta.”

“Vậy ta đưa địa chỉ người tới lấy đi.”

Cô móc trong túi ra cái tờ giấy đưa cho anh ta.

“Ừ đây chả phải là cửa hàng tiện lợi hả?”

“Ừ thì nó đó.”

“Vậy đưa ta cái này làm gì?”

“Thì địa chỉ đó tới mà mua đi, không lẽ làm hoàng tử mà có một đôi giày thôi cũng mua không được, bây giờ thời buổi nào mà còn tin chuyện có phép màu nữa vậy ba, tưởng phù phép là có à, nếu mà như vậy được thì giờ này ta ở đây làm gì bây giờ ta đã lên cung trăng chơi với chị Hằng rồi.”

Nghiêm Lập * Đen mặt *

Thoại Liên * không nói nên lời*

Mẫn Hạ * bình tĩnh, bình tĩnh tới nỗi không thể nào bình tĩnh hơn được nữa *

Mọi người * hiểu ra được một định lý mới trong cuộc sống *

“Nhìn gì mà nhìn, bà tiên đưa ta cái khăn lau mặt coi.”

Thoại Liên móc trong túi ra cái gì đó, cô còn chưa kịp nhìn ra đó là cái gì liền nhanh chóng đem lau lên mặt.

Thoại Liên trợn mắt, la lên.

“Khoan đó là.....”

* Rầm *

Cô sau khi lau xong mặt, liền té xuống bất tỉnh nhân sự.

“Tớ còn chưa nói đó là cái vớ mấy tháng chưa giặt của tớ mà.”

“Và thế là hoàng tử đã không có được đôi giày đi dự tiệc sinh nhật, bà phù thủy cũng không có ai đánh thức bằng một nụ hôn vì quá xấu, đó chính là kết cục có hậu nhất trong lịch sử con người.”

.....

Xin lỗi mọi người vì ta ra chap mới trễ a~~ ta định hôm qua ra chap rồi nhưng ta lại không có mạng ngày lúc ấy chớ, ta thật lòng rất xin lỗi, chap sau sẽ có nhận vật mà mọi người mong đợi a~~ chắc ai cũng biết nhưng đoán thử xem nhoa. mon mọi người nhiiu a~~ .????????????

Chương 21

Khi cô vừa mở mắt ra, trước mắt cô là một trần nhà trắng tinh, rèm che cũng một màu trắng muốt, cô bật người dậy lấy tay xoa xoa trán.

“À nhớ rồi sau khi lau mặt bằng cái thứ có mùi kinh khủng đó, mình đã bất tỉnh nhân sự, vậy chắc đây là phòng y tế của trường rồi, Thoại Liên ta chùi ẹo người ra đường đập phân, hừ giám đưa ta cái thứ bốc mùi ấy ta mà bắt được thì chết với ta.... bla bla bla bla * ọt~~~~ ọt~~~~ ọt~~~~*.

Cô lấy tay ôm cái bụng trống rỗng của mình, rồi sau đó bước xuống giường lết thay ra căn tin trường.

“Bác à lấy cho cháu một cái pizza, một cái bánh ramen với một ly kem vani chocolate nha bác.”

“Ừm có ngay đây.”

“Ừa sao ở căn tin không có người nào ngoài cháu hết vậy bác.”

“Con bé này hôm nay là lễ hội trường mà tất nhiên là không có Ai tới đây rồi, nè đồ của cháu.”

“Dạ cảm ơn bác tạm biệt bác.”

Cô vừa đi vừa nhìn vào bọc thức ăn, không để ý có vài người đang đi vào.

* Bụp* cô chạm phải một người trong số đó.

“Tôi xi”

Cô còn chưa nói xong lời xin lỗi của mình thì cô nhìn thấy mặt của bọn họ.

Chỉ thấy gồm 4 người, một người trong độ tuổi trung niên nhìn rất ra vẻ của một người đứng trên thương trường lâu năm, lão luyện khí chất bức người, mặc dù đã ở độ tuổi khá cao nhưng vẫn không che nổi vẻ đẹp vốn có của ông, ông ta đang đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn cô căm hận. Tiếp theo là một người con trai trời sinh đã có khí chất của một bậc đế vương, lạnh lùng không kém phần vị trung niên kia, anh ta như một bức tượng được tạc một cách hoàng mĩ nhất của ông trời, đôi mắt của anh ta cũng đáng nhìn về phía cô có chút đau lòng cũng có một chút chua xót. 2 người tiếp theo dường như là 2 anh em sinh đôi những chỉ có 7 phần giống nhau, người bên phải có hơi đậm mặt, thờ ơ, hững hờ không qua tâm đến mọi chuyện, còn người bên trái có vẻ tính nghịch hơi trẻ con cũng đồng dạng đặt đôi mắt của họ lên người cô, họ nhìn cô bằng ánh mắt bất ngờ và cũng có một cái gì đó gọi là thương nhớ đi.

Cô đơ người ngây ngốc nhìn 4 người bọn họ, vốn dĩ cô đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt với họ từ lâu, nhưng cái cô không thể ngờ là lại gặp được họ ở đây, và ánh mắt mà bọn họ nhìn cô có ý gì, căm hận thì cô không nói đi, nhưng tại sao trong đó còn mập mờ sự đau lòng? Sự chua xót? Sự thương nhớ? Có phải hay chẳng do cô ảo tưởng quá rồi đi. Cô cười nhếch mép nhìn họ vài giây sau đó rất bình tĩnh đi lướt qua, cô còn chưa đi được vài bước thì giọng nói lạnh lùng mà trong tiềm thức bấy lâu nay trong đầu cô vang lên.

“Người nuôi dạy cô không dạy cô phải xin lỗi khi đụng phải người khác sao.”

Ông ta vẫn như lúc trước đem cái giọng lạnh lùng không một tia dịu dàng nào mà nói với cô, 'người nui dạy ư? Hừ buồn cười làm sao ấy nhỉ, ra là đang kể truyện cười cho cô à.'

Cô quay đầu lại nhìn thẳng vào đôi mắt ông ta, cô muốn nhìn rõ ông ta như thế nào mà phải làm cho cô bé này sống trong sự đau đớn và sợ hãi trong tiềm thức bấy lâu nay, cô đã nhìn kỹ ngoài sự lạnh lùng và uy nghiêm trên thương trường lâu năm để lại thì, phải nói như thế nào nhỉ à là không xứng, phải chính là không xứng để cô để vào mắt. Cô mỉm cười nhẹ với ông ta, hơi cúi đầu xuống.” Dạ lời xin lỗi của cháu chỉ dành cho những người mà cháu cho là xứng đáng và cháu nên xin lỗi thôi ạ, với lại cháu không có sở thích xin lỗi những người hay xúc phạm người khác giống như bác vậy.”

“Quả là một đứa con gái không được gia giáo đàng hoàng.”

“'Gia giáo'? Bác là đang dạy cách sống cho cháu?! Vậy thì thật là phiền cho bác rồi, cháu không phải loại người dễ dạy và bác cũng không có thể đem chuyện có hay không có gia giáo ra trước mặt cháu mà đặc điều, vì mặt dù ba mẹ cháu mất sớm, nhưng cháu vẫn là một đứa con có người nui dạy đàng hoàng xin bác đừng bao giờ xúc phạm vì vốn dĩ bác không hề có tư cách đó.”

Ông ta định tiếp tục lên tiếng mắng nhiếc cô thì người con trai lớn nhất bước lên điềm đàm nói.

“Xin cô đây hãy tự trọng, đừng dùng những lời lẽ như vậy ra nói với ba tôi.”

“Ha là lòi lè gì chứ chả phải tôi đã luôn dùng kính ngữ để xưng hô với bác ấy sao, vậy xin anh làm ơn giải thích cho tôi biết tôi sai chỗ nào có được hay không.”

Anh ta nhìn cô có hơi bất ngờ, có lẽ vì ba của anh đã bị lòng căm phẫn che đi trí óc nên mới không nhận ra được sự khác biệt của cô, nhưng còn anh thì nhận ra, cô không còn là cô bé hay khóc nheo, hay mè nheo, kiêu ngạo hống hách như lúc xưa, bây giờ cô đã lớn lên và xinh đẹp hơn trước rất nhiều đặc biệt là rất giống mẹ của hắn, à phải rồi cô vốn là con do mẹ sinh ra làm sao không giống được cơ chứ, nhưng trớ trêu thay cô là người làm anh vừa hận lại vừa yêu anh biết đích thực là không phải là lỗi do cô, nếu người mẹ nào thấy con mình gặp nguy hiểm thì cũng sẽ hy sinh để bảo vệ con thôi, nhưng nếu cô không đòi mẹ chờ đi mua đồ cho bằng được thì mẹ anh đau gấp tại nạn và nếu những sự kiện hiện diện của cô là không tồn tại thì anh vẫn có thể ở bên mẹ mình.

Anh ta hơi nhíu mày lại nhìn cô. 2 anh chàng song sinh kia thấy anh mình không nói được gì thì lên tiếng.

“Cô rốt cuộc cũng không thay đổi được bản tính làm cho người khác chán ghét.”

“Ồ là vậy sao, nhưng mà các anh nói cứ như là chúng ta đã từng gặp nhau rồi vậy.”

“Cô nói vậy chính là muốn trốn bỏ quan hệ gia đình.”

“quan hệ gia đình?? , Trốn bỏ??? Hahaha các người cứ làm cho tôi không khỏi mắc cười, xin các người hãy nghĩ kỹ lời mình nói, ai mới là người thật sự trốn bỏ nó chứ, là tôi hay các người, mà tôi cũng chả biết cái từ gì là gia đình đối với các người cả. Gia Đình là sự lạnh lùng khi đối xử với nhau sao?? Gia đình là sự thờ ơ bỏ mặc sao?? Gia đình là nơi mắng nhiếc, chửi rủa à??? Hay gia đình chính là sự ruồng bỏ không phân biệt đúng sai? ?? À xem ra các người im lặng như vậy là tôi rút ra được một kết luận rồi “Thì ra gia đình mà các người suy nghĩ là như vậy”.

Bọn họ sau khi nghe được lời cô nói chỉ đứng ngơ ra không nói lời nào.

“Thôi nói cũng đã nói xong rồi, bây giờ tôi đi đây, à mà quên để tôi nói cho các người biết Tôi Diệp Ngân Băng không phải là đứa con nít mè nheo hay khóc nheo như ngày trước nữa, càng không phải là cô bé trong lòng mong sự quan tâm dù chỉ là một chút ít nhỏ nhoi của các người trong vô vọng vậy nên giữa chúng ta mãi mãi cũng không có sự liên kết nào nữa, mong các người hiểu cho và coi như chúng ta vốn không hề quen biết nhau, ắt hẳn điều các người muốn là như vậy mà, với lại các người làm ơn đừng đụng tới người nhà của tôi, tôi sẽ không tha thứ nếu các người làm gì họ.”

Cô sau khi nói xong nhanh chóng bước đi, để lại những cặp mắt xa xăm nhìn theo bóng cô khuất dần.

Cô sau khi đi ra khỏi đó, đôi bàn chân cô không tự nhủ được mà chạy đi tới một cái ghế đá vắng vẻ sau trường, vì chạy quá nhanh cô đâm sầm vào lòng ngực một người, giọng nói quen thuộc vang lên.

“Là Tiểu Băng sao, sao lại chạy nhanh như vậy lỡ như.... té thì...”

Thoại Liên nhìn thấy Ngân Băng ngược mặt lên nước mắt của cô không biết từ khi nào nước mắt đã thi nhau tuông rơi, Thoại Liên bối rối đỡ cô ngồi xuống ghế đá.

“Tại sao lại khóc, ai làm gì Tiểu Băng của tớ.”

“*hức.... hức... hức..*”

“Thôi nào nào không nói cũng không sao, ngoan hãy cứ khóc đi, tôi sẽ luôn bên em”

Vì cứ lo khóc cô cũng không nhận thấy sự kỳ lạ trong cách xưng hô của Thoại Liên đối với mình.

“* hức... hức...* tớ tớ đau..... quá * hức. ... hức*”

“Uk không sao có tôi ở đây, luôn bảo vệ em..... mãi mãi...”

Trên chiếc ghế đá nhỏ hình ảnh của 2 người con gái ôm nhau một người khóc một người dỗ dành, tạo nên một khung cảnh kỳ lạ.

End hết chap ạ

Gặp được rồi a~ cuối cùng cũng gặp, mở đầu không sóng gió mấy, nhưng ta đảm bảo mọi chuyện chỉ mới là bắt đầu ???????? cầu cmt

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: đụng độ Liệt Vân Phong

Đã qua một tuần từ khi gặp được bọn họ, cô vẫn cứ bình thản mà sống như không hề có chuyện gì xảy ra, bây giờ cô đang đi tới cửa hàng tiện lợi mua chút ít đồ.

“Cô ơi lấy cho cháu vài hũ mì ăn liền, với vài cái trứng ạ.”

“Của cháu đây, tổng cộng là 50 nghìn.”

“Dạ cảm ơn cô, tạm biệt cô.”

“Ùm cháu đi cẩn thận.”

“Dạ.”

Cô bước ra khỏi tiệm, đi thẳng về nhà, bỗng từ đằng sau một cánh tay đặt lên vai cô.

Theo phản xạ cô định giơ tay đấm ngược lại, nhưng tay cô chỉ mới lơ trên không chung thì có một bàn tay chụp lại.

“Ây thủ pháp không tệ, có tiến bộ, có tiến bộ.”

Cô ngo ra nhìn người con gái trước mặt, tóc hồng mắt hồng nhìn sao cũng ra một tiểu loli chính hiệu.

Cô nhớ ra người con gái này, cô ta là Hải Sa bạn rất thân nhưng vài năm trước đột ngột mất liên lạc.

Cô lấy tay cốc đầu nhỏ, nói.

“Con ngốc này mi đi đâu suốt mấy năm trời, bỏ ta lại một mình vậy hả?.”

“Đau, đau cậu bạo lực quá đó, chuyện dài lắm từ từ tớ kể cho cậu nghe.”

“Hừm còn biết đau sao?.”

“Tớ là con người mà, thôi về nhà nào cậu mua mì sao, nấu tớ ăn nữa.”

“Vừa vác mặt về đã than đói rồi, thật làm tớ là ở đợ cho cậu hả.”

“Xi cậu càng ngày càng dữ.”

“Còn tới thì thấy cậu....”

“Thấy tớ làm sao?.”

Cô nhìn thẳng vào vòng một của Hải Sa.

“Thấy cậu càng ngày càng lép chó sao hahahaha.”

Cô nói rồi nhanh chân chạy trước, để lại ai kia đứng hình được một lúc mới phồng má lên mà đi theo.

“Ngân Băng ta thề không đội trời chung với người aaaaa.”

----- Về nhà -----≡≡≡

“Nè lấy giúp tớ cốc nước.”

“được. “

“Nè lấy giùm tớ bịch bánh.”

“Nè.”

“Nè lau chỗ này còn chưa kỹ.”

“Vâng.”

“Nè nấu đồ ăn xong chưa tới đói.”

“Ta bực rồi nha, thấy không nói gì làm tớ à.”

“Hừm nói cái gì ta nghe không rõ.”

Cô lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai .

“ À không có gì ạ.”

“ Lấy giùm cái rò mốt coi.”

“ Đây.”

“ Hừm cũng may là có cậu ở đây phụ giúp tớ dọn dẹp.”

“ Là tớ làm một mình thì có.”

“ Thì cậu là đang ăn ở nhà tớ, ngủ nghỉ ở nhà tớ, đến cả đi vệ sinh cũng ở nhà tớ, cậu không muốn làm sao, đơn giản lắm, cửa ở đằng kia không tiền.””
Cậu... Cậu hừ đúng là mới không gặp có mấy năm mà cậu thay đổi như vậy rồi.”

“ Con người ai cũng phải có lúc trưởng thành mà,... à hình như có mùi gì hôi hôi.”

“ Ủ hình như là.... Á không xong rồi mì Á Á.”

Cô và Hải Sa lập tức chạy vào bếp, Hải Sa nhanh tay tắt bếp.

Hai người ngồi đối diện nhau, mắt nhìn thẳng vào nồi mì.

“ Nè cậu là muốn nấu mì xào hay là mì thang vậy.”

“ Tớ là không có ý.”

“ Tớ biết, nếu cậu mà có ý thì giờ này không xong với tớ rồi, thôi ra ngoài ăn thôi.”

“ Ủm mà ai trả tiền vậy?, hay là cậu bao đi ha.”

“ Ủm tớ bao. “

“ Thật vậy sao.”

“ Nhưng cậu trả tiền nhá.”

“ * Xi * đồ keo kiệt.”

Cô và Hải Sa đi tới một quán ăn trong có vẻ rất truyền thống.

“ Nè Hải Sa sao cậu lại biết chỗ này mà tới vậy.”

“ À vì chỗ này là lần đầu tiên tớ và người đó gặp nhau.”

Hải Sa khi nhắc tới “ người đó” thì mặt có chút buồn.

“ Hừm người đó...”

Cô nhìn Hải Sa với vẻ mặt gian xảo.

“ Là ai khai mau, nếu không đừng trách ta.”

“ Chuyện dài lắm khi nào có thời gian tớ sẽ kể cho cậu nghe, mà thôi tớ đi vệ sinh một chút cậu chọn món đi.”

“ Ờ Ủm.”

Cô ngồi trong cái phòng đậm chất truyền thống này làm cô nhớ lại một vài chuyện đã từ trải qua trong lúc cô còn trong thân xác kia

Cô lấy xuống cái điện thoại treo trên tường xuống ấn gọi món.

“ Lấy cho tôi một phần “Nhớ”, một phần “Thương” và một phần “Yêu” cảm ơn.”(HB: là món ta chế thôi ????????)

Đường như người bên đầu dây bên kia có hơi bất ngờ vì cô biết được những món mà trước giờ biết bao nhiêu vị khách hàng sành ăn nhưng cũng chưa bao giờ thật sự thưởng thức được.

“ Vâng có ngay ạ, xin quý khách chờ một chút.”

“Quả đúng là như lời ông bác nói,☺ khi đi tới bất kỳ quán truyền thống nào hãy gọi những món mà ta đã làm cho cháu hôm nay, cháu sẽ cảm thấy hạnh phúc☺.”

“Nè cậu gọi món chưa vậy, hôm nay chúng ta có người trả tiền giúp rồi cậu cứ gọi tùy thích.”

Hải Sa đột ngột xông vô nói.

“Hả ai.....”

Cô còn chưa nói xong nhìn thấy người đằng sau Hải Sa làm cô xanh mặt, nuốt nước miếng không trôi.

“Sao... Sao lại .. lại là anh.”

“Em vẫn khỏe chứ, sức khỏe còn tốt không, có cần tôi điều trị giúp không.”

Cô nghi ' có ngu mới nhờ anh đấy.”

“Tôi vẫn khỏe cảm ơn đã quan tâm.”

“Ê hai người quen nhau sao, bắt ngờ thật.”

“Sao cậu lại quen anh ta.”

“Anh ấy chính là Anh họ của mình, còn mối quan hệ của hai người là gì vậy.”

“Cô ấy là vợ tương lai của anh.”

Liệt Văn Phong cười híp mắt nói.

“Vợ cái đầu của anh, giỡn hơi quá rồi đó, anh ta là bác sĩ riêng của tớ.”

“Ồ thì ra là vậy.”

“Thức ăn mà quý khách gọi đã có rồi ạ”

Tiếng nói của người bồi bàn vang lên.

“Cảm ơn anh cứ để đó.”

“Nè Ngân Băng tại sao tớ đã tới quán này rất nhiều lần mà lần đầu tiên tới mới thấy mấy món này vậy.”

“Cậu có nhìn thấy tấm bản câu đồ ở trước cửa của quá không.”

“Có tớ có thấy, nhưng chả phải là chỉ đề đồ vui thôi sao, nó có liên quan gì tới mấy món ăn này.”

“Người hỏi vị khách ở xa

Hỏi đã tìm đâu bây giờ

Ở vẫn ở chữ đâu đây

Tìm hoài chả thấy tấm lòng của ai

Hỏi người dầm nắng mặt nhòai

Ứng vừa ứng phải thiệt thà chả ai

Ở trời đã ngã bóng xa

Ngày ngày vẫn thế nhìn hoài xa xăm

Gần xa có mấy khi quen

Yên bình cứ thế lạ lùng trôi đi

Ê chàng quân tử đường xa

Uy nghi một bật mấy khi anh hùng.”

(HB: ta làm đại bà con đừng ném gạch, ta không có nhu cầu xây nhà ??????????)

“Cậu thử ghép các chữ cái đầu của mỗi dòng xem nào.”

“Ồ là Nhó, Thương, Yêu hay thật, vậy mà cậu cũng nghĩ ra, hề gì còn có thêm cái dòng món ngon mời dùng, tớ cứ thấy là lạ.”

“hì là do cao nhân chỉ dạy thôi.”

“Người đó là ai?”

“Thiện cơ bất khả lộ, thôi thôi ăn đi nào nguội hết rồi sẽ không ngon. “

“Ủm anh họ ăn đi nghĩ gì vậy.”

“* khục * không co gì.”

Thật ra là mỗ nam nào đó còn đang suy tư về câu nói của cô.

“Bác sĩ của tôi

Sĩ của tôi

Của tôi

Là của tôi

Là người của tôi...”

Anh không khỏi cười thầm khi nghĩ đến câu cuối. (H/B: ông này ảo tưởng nặng) Sau này nhất định sẽ ép em phải nói câu này hằng ngày với tôi.

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Có ai còn nhớ ta không a~~ A nhô A nhô.

Ta muốn gửi mấy trăm nghìn lời xin lỗi với các nàng a~~~

Thời gian qua ta không có một nguồn cảm hứng nào để viết truyện a~~ một phần là do gia đình, một phần là do bạn bè, một phần là do người yêu, còn phần cuối cùng là do ta lười nga ~~~

Dù nói sao cũng vậy rồi ta thật sự rất xin lỗi. Ta đang có ý định drop truyện xin ý kiến của các nàng a~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiêm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Gửi Mọi Người!!

Có ai còn nhớ ta không thật tình thì trong thời gian qua ta có một số biết cố nhỏ nhỏ a~~ mọi chuyện là như vậy ta bị mất nick fb mà ta đăng nhập wattap bằng fb cách đây mấy tháng trc đt ta nặng máy ta phải đi lập trình lại về nhà ta định vào wattap thì ta chợt nhớ hình như mình mất nick rồi làm sao đăng nhập đây thế là trong sự luyến tiếc ta đã ngâm ngùi mà lập nick mới viết truyện mới hôm nay đột nhiên ta nhớ dc bạn lấy lại dc nick là Ta lập tức bay vào đây liền. Thật rất xin lỗi vì thời gian qua vẫn mất có ai còn muốn ta viết tiếp nữa hay không vậy

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiếm Nữ Phụ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Nam chính lại ra sàn!!! Kịch tình biến đổi khôn lường

Đã một tuần kể từ ngày mà cô và Hải Vân sau khi đi ăn ở nhà hàng kia trở về. Một tuần này trôi qua đối với cô cũng không mấy khó khăn gì ngoại trừ việc không biết vì sao Thoại Liên cứ liên tiếp đòi cùng cô đi biển bởi vì sắp tới trường tổ chức cắm trại

4 ngày 3 đêm, lúc đầu cô không có ý định tham gia nhưng vì Thoại Liên cứ bám như đĩa đòi đòi cô đi cho bằng được hại cô một tuần nay cứ đêm đến là gặp ác mộng. Còn về Hải Vân con nhỏ đó cô cũng chả biết lại lết xác đi đâu 2 ngày nay rồi, cô âm thầm nghĩ nếu mà cậu ta quay trở về lần nữa sẽ lấy dây cột cậu ta lại cho chừa cái thói đi không một lời từ biệt.

Hôm nay là chủ nhật, cô đã mong đợi cái ngày này rất lâu rồi vì nói giúp cô thoát khỏi Thoại Liên a~~ mỗi lần nhắc tới Thoại Liên là cô ớn lạnh cả người từ đó tới giờ cô chưa bao giờ gặp phải cô gái nào có nghị lực phi thường như vậy, không biết mệt là gì.

Cô đang cùng Khấu Khấu đi tập thể dục buổi sáng trong lòng thầm cảm thán mong là đừng gặp phải kẻ điên như hôm trước, nếu gặp lại hần lần nữa đảm bảo cô sẽ không bao giờ dám đi tập thể dục nữa.

* Ở một nơi nào đó một vị nam nhân trông có vẻ phóng khoáng đang tựa lưng vào cái ghế sang trọng mắt lim dim không biết đang có người thầm rửa mình, một hồi sau mỗi anh ta nhấp mấy vài chữ không rõ dường như là kêu tên ai đó.*

Cô nói cũng không phải là ông trời đang trêu cô chứ đi đâu cũng gặp phải nam chính, nữ phụ thế này thì thả giam cô vào nhà thì hơn. Vốn dĩ cô sẽ không phát hiện ra người kia là nam chính nhưng cũng nhờ sự có mặt của Ngự Ngọc và cô ta cứ luôn miệng gọi Long Phùng ca ca nên cô mới biết đó là nam chính, theo như lời tác giả của bộ truyện này nói đến hình như lúc đầu hần ta yêu nữ phụ nhưng sau khi gặp được nữ chính liền thấy hứng thú mà theo đuổi nhưng mà điều làm cô thắc mắc là nếu theo nguyên tác thì bây giờ hần đã gặp được và yêu nữ chính rồi mới phải tại sao hần còn dây dưa với nữ phụ, càng ngày mọi chuyện càng đi lệch hướng quỹ đạo của nó, nhưng mà cũng không sao vậy cũng tốt vốn dĩ cô không ưa cái người tên gọi Long Phùng này cho lắm,hần là con người hai mặt trước thì nói lời yêu thương sau thì lợi dụng mưu đồ tốt nhất là tránh xa Thoại Liên ra.

Cô dự tính quay đầu bỏ đi coi như không quen biết hai người họ, thì đột nhiên Ngự Ngọc nhìn thấy cô liền kêu lên.

“Ai nhò! Ai thế kia không phải là Diệp Ngân Băng tiểu thư đó chứ.”

Cô rửa, cô thầm rửa ông trời bất công có một ngày chủ nhật cũng không để cô yên là sao, cái gì tới cũng tới thả chấp nhận còn hơn nhục mặt bỏ qua.

Cô liền quay lưng lại liếc nhìn cặp đôi này một chút, ừm quả thật đúng như cô nghĩ tap chúng cũng vốn là tap chúng cho dù có khoát thêm cho mình một bộ cánh sang trọng cũng không thể nào hóa thiên nga được.

“Hừ cô không giám đối mặt với tôi nên tính bỏ đi chứ gì.

Giọng nói chanh chua ương nghạnh của cô ta lại vang lên.

“Đúng quả thật là tôi không muốn gặp cô.”

Cô cúi gầm mặt xuống ngược lên thấy cô ta đắc ý liền nói tiếp.

“Vì nếu gặp cô nhiều quá sẽ bẩn tới đôi mắt của tôi, tôi nói cô cũng thật là giống như mẹ cô tới cả việc bám chân đàn ông cũng giống như vậy quả thật mẹ truyền con nối mà.”

“Mày...”

Cô ta tức điên lên định tiến tới đánh cô thì hấn (Long Phùng) ngăn lại, hấn ta nhìn cô tỏ vẻ kinh thường cùng chăm chọc nói.

“ Thì ra đây là con gái của Tổng gia sao cũng thật xinh đẹp đi nhưng mà dường như nói chuyện không có chút lễ tiết nào.”

Cô nhìn thẳng vào mắt hấn nhếch mép muốn cùng cô đấu khẩu được cô bồi hấn.

“ Xin lỗi các người hãy nghe cho kĩ tôi tên là Diệp Ngân Băng chứ không phải là con gái của Tổng gia gì hết hơn nữa anh nói đến Lễ tiết? Tôi không thấy mình không hề thiếu lễ tiết chút nào.”

“ Hừm mày nói láo hồi này mày còn nói tao bám chân đần ông chả khác nào kêu tao là hồ ly tinh.”

“Ồ thì ra cô cũng nhận thức được bản thân mình là hồ ly tinh sao, bắt quả tôi nói vậy sai cái gì sao? hay là cô thấy mình chột dạ! Vì nó miêu tả quá đúng với cô mà.”

Cô ta dường như tức điên lên cả người run run tiến lên cho cô một bạt tay.

* Bốp.* tiếng kêu vang lên không nhỏ. Gương mặt của cô lúc này không đau đớn cũng không tức giận mà thay vào đó là một nụ cười, đúng như theo tính toán của cô, Ngư Ngọc là người có tính cách bốc đồng chỉ cần kiêu kích cô ta cô ta sẽ dễ dàng tức giận, mà chính nhờ vào sự ngu ngốc đó mọi chuyện mới đúng như kế hoạch của cô lúc này mọi người đi tập thể dục đã đông hơn cô không tính lấy trò diễn kịch ra sai như vậy nhưng bây giờ cô sẽ cho cô ta biết thế nào mới thật sự là một nữ phụ nham hiểm, cô ta muốn làm nữ chính vậy hôm nay sẽ là sân khấu của cô ta nhưng mà cô ta sẽ đóng vai người bị đồ tội, thấy mọi người đã đông dần cô bắt đầu.

Bỗng nhiên người cô run run, nước mắt từ khóe mi chảy ra như những giọt mưa tinh khiết đẹp đẽ, cô đưa tay lên mặt ngả rạp xuống đất.

“Hức... chị... chị xin lỗi em Tổng Ngư Ngọc chị biết chị chả là gì cả, em có thể đánh chị, mắng chị, thậm chí là giết luôn chị nhưng mà em... em làm ơn đừng đối xử với bạn chị như vậy Thoại Liên là một cô gái tốt cô ấy yêu Hưng ca như vậy... hức sao em nỡ lòng nào mà bám đuôi theo anh ấy để cho... hức Thoại Liên hiểu lầm như vậy còn không chịu buồn tha, bên người em đã có vị Long Phùng ca này rồi so còn không chịu buồn tha cho người mà Thoại Liên yêu chị biết chị chỉ là người ngoài cuộc... hức.. nhưng mà chị cũng không thể để em hại... hại bạn chị như vậy, dù cho chị rất quý em những mà cầu xin em đó làm ơn đi đừng làm vậy nữa.”

Cô càng nói thì càng thương tâm, mọi người xung quanh ai ai cũng đều an ủi cô chỉ trích Tổng Ngư Ngọc.

“ Cô ta là con gái của nhà họ Tổng sao thật là mất mặt.”

“ hừ coi bộ Tổng gia không biết dạy con.”

“ Cô ta là loại người gì vậy có người yêu rồi mà con theo đuổi nam nhân khác.”

“ Có thật không vậy cô ta đúng là không biết lý lẽ còn dám ra tay đánh người.”

“ Tôi nghe nói cô ta chỉ làm con nui của Tổng gia thôi, đúng là nổi sĩ nhục lớn mà.”

“ Hừ đồ không có gia giáo.”.

.....

.....

.....

.....

Cô âm thầm mỉm cười, bao nhiêu lời bàn tán rôm rã bu quanh cô ta chắc hẳn cô ta sẽ hạnh phúc lắm vì cô ta đang vào vai nữ chính mình yêu thích mà, cô ta sẽ ứng biến ra sao đây.

Ngư Ngọc ngờ ngác không hiểu chuyện một lúc sau hiểu là mình mắc bẫy liền tức giận la to.

“ Mày... mày nói láo ..”

Cô ta hét lên định xông vào thì mọi người xô ra té nhào xuống đất, cô ta lại tiếp tục bị mọi người chỉ trích thậm tệ, Long Phùng cũng may ứng biến kịp thời đưa cô ta rời đi.

“ Anh bỏ em ra nó nói láo aaaaa.”

“Ồ lại chỉ thêm phiền phức.”

Hấn ta kéo cô đi mất

Hừ cô đưa kịch bản nhầm đối tượng rồi sao!? đúng là người như cô ta làm sao có thể diễn được vai nữ chính chứ!.

Sau khi họ rời đi mọi người xúm lại hỏi han cô, cô chỉ gật đầu cảm ơn mọi người rồi nói là muốn về nghỉ ngơi, mọi người giải tán, tiểu Khấu từ trong lùm cây chui ra đi theo cô về nhà.

Sau buổi sáng mệt mỏi tốn nhiều công sức của cô, cô liền đi tắm rửa rồi lẳng đi ngủ.

.
.
.
.
.
.
.
.

Hết a~~~~

Cầu nhận xét nga.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Kiềm Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.